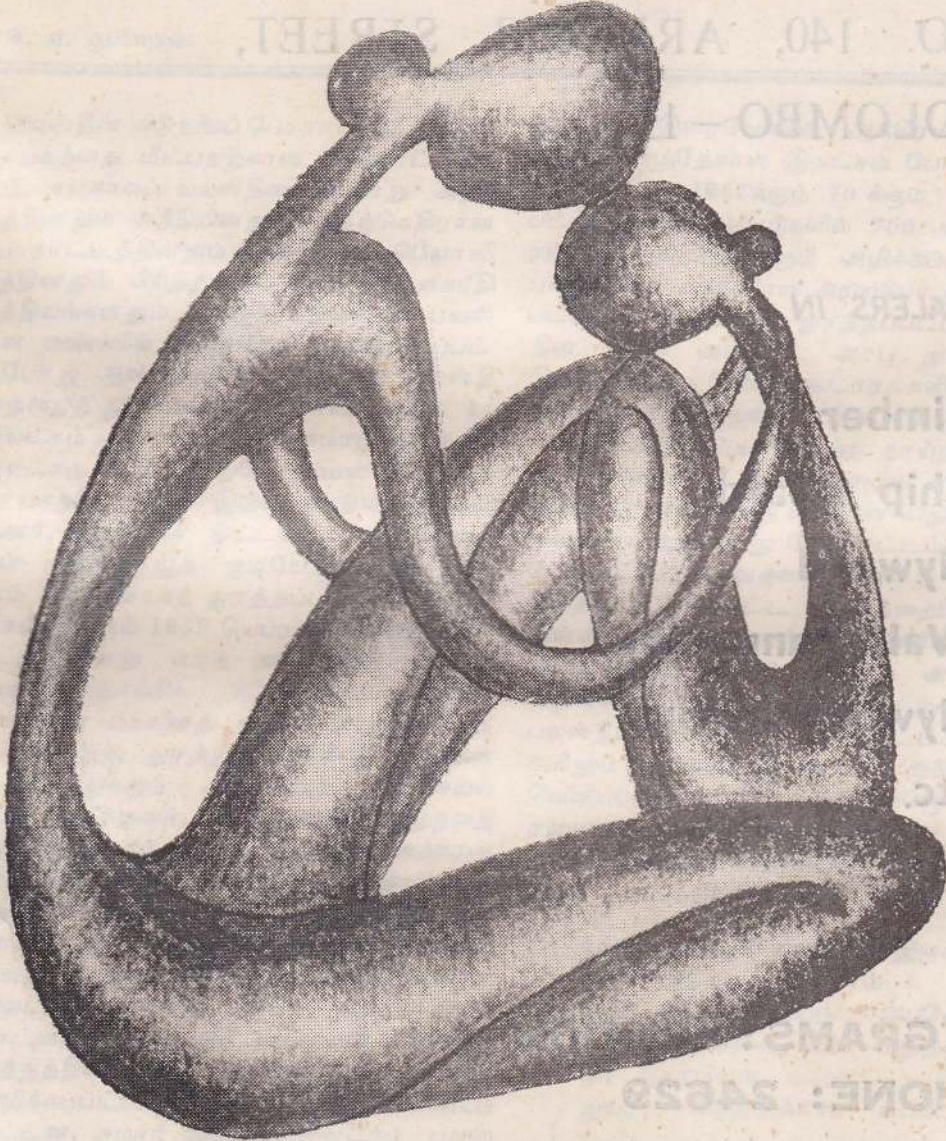

அனை

31

சுத்திரை - 1988

ரூபா 5/-

தாயும் சேயும் :
சுகுண

With Best Compliments of

PL. SV. SEVUGAN CHETTIAR

NO. 140, ARMOUR STREET,
COLOMBO - 12.

DEALERS IN :

Timber

Chip Board

Plywood

Wall Pannelling

Plywood Doors

Etc.

T. GRAMS : WISDOM

PHONE : 24629

ஆசிய நாடுகளில் விடுதலைப் போராட்டமும் கவிதையும்

எம். ஏ. நுஸ்ரான்

பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டம் இழந்த தாயகத்தை மீட்பதற்கான போராட்டமாகும். சமகாலப் பலஸ்தீன வரலாறு அதர் மத்தினதும் அநீதியினதும் அதற்கெதிரான போராட்டத்தினதும் வரலாறாகும். சியோனிசத்தினதும் பிரித்தானிய அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியங்களதும் கூட்டுச் சதியினால் பலஸ்தீன மண்ணில் இஸ்ரவேல் உருவாக்கப்பட்டபோது ஆண்டாண்டு காலமாக பலஸ்தீனத்தைத் தாயகமாகக் கொண்டிருந்த 14 இலட்சம் அராபியர்களில் சுமார் ஒன்றரை இலட்சம் பேர் மட்டுமே தங்கள் சொந்தத் தாயகத்தில் தங்கி இருக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஏனையோர் திட்டமிட்ட வன்செயல்கள் மூலமும் யூத குடியேற்றங்கள் மூலமும் அகதிகளாகத் துரத்தப்பட்டனர். 1948 டிசம்பருக்கும் 1949 பெப்ரவரிக்கும் இடைப்பட்ட மூன்று மாத காலத்துள் மட்டும் ஆயுதம் தாங்கிய சியோனிச குழுக்கள் பலஸ்தீன மக்களைத் தங்கள் சொந்த நிலத்தில் இருந்து துரத்தும் நோக்குடன் இரண்டாயிரத்துக்கும் அதிகமான வன்செயல்களைப் புரிந்தனர். பெண்கள், குழந்தைகள், முதியோர் உட்பட நூற்றுக்கணக்கான கிராமவாசிகளைக் கொன்று குவித்தனர். இத்தகைய வன்முறைச் சம்பவங்களினால் முதலாவது அரபு - இஸ்ரவேல் யுத்தம் தொடங்குவதற்கு முன்னரே சுமார் இரண்டரை இலட்சம் பலஸ்தீன மக்கள் தங்கள் தாய் நாட்டைக் கைவிட்டுச் சென்றனர். 1948-49 யுத்தத்தில் 250 அரபுக்கிராமங்கள் முற்றாக அழிக்கப்பட்டன. பல நகரங்கள் கைவிடப்பட்டன. சுமார் ஒன்பது இலட்சம் பலஸ்தீனர் அகதிகளாயினர். 1967 ல் நடை

பெற்ற இஸ்ரவேலின் ஆக்கிரமிப்பினால் மேலும் ஐந்தேகால் இலட்சம் பேர் அகதிகளாயினர். 1967க்கும் 70 க்கும் இடைப்பட்ட மூன்று ஆண்டுகளில் 700 அரபு நகரங்களும் கிராமங்களும் அழிக்கப்பட்டன. பல்லாயிரக் கணக்கான அராபியர் துரத்தப்பட்டனர். இவ்வாறு துரத்தப்பட்ட பலஸ்தீன மக்கள் அண்டை அரபு நாடுகளில் இன்று திறந்த வெளிக் கூடாரங்களில் அகதிகளாக வாழ்கின்றனர். அவர்களுடைய போராட்டம் தங்கள் இழந்த தாய்நாட்டை மீட்பதற்கானது. சியோனிசமும் ஏகாதிபத்தியமும் அவர்களது பிரதான எதிரி. அந்த வகையில் அவர்களது போராட்டம் வர்க்கப் போராட்ட வடிவத்தை அன்றி தேசிய விடுதலைப் போராட்ட வடிவத்தைப் பெற்றுள்ளது. இங்கு வர்க்க உணர்வு அற்ற அரபு தேசிய வாதம் அல்லது அராபியம் முதன்மை பெறுகின்றது. இந்த வகையிலே பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டக்கவிதைகளிலும் இந்தப் பண்பே முனைப்பாய் வெளிப்படுவதை நாம் காண்கின்றோம். உதாரணமாக பெளசி அல்-அஸ்மாரின் 'ஏனெனில் நான் ஒரு அராபியன்' என்ற கவிதையைக் காட்டலாம்.

நான் தடுப்புக் காவலில் இருக்கிறேன்
ஐயா, அதற்குக் காரணம்
நான் ஓர் அராபியன் என்பதே
தன் ஆன்மாவை விற்க மறுத்த
ஓர் அராபியன்
ஐயா, விடுதலைக்காக எப்போதும்
முயன்ற
ஓர் அராபியன்

தனது மக்களின் துயர்களை
எதிர்த்து நின்ற ஓர் அராபியன்
நீதியான சமாதானத்தில் நம்பிக்கை
கொண்டவன்
ஒவ்வொரு மூலையிலும்
மரணத்தை எதிர்த்துப் பேசியவன்
ஒரு சகோதரத்துவ வாழ்வைக்கோரி
அதற்காக வாழ்ந்தவன்
ஆகவேதான்
நான் தடுப்புக்காவலில் இருக்கிறேன்
ஏனெனில்
நான் போராட்டத் துணிந்தவன்
இன்னும் ஏனெனில்
நான் ஓர் அராபியன்.

இன்னும் ஓர் பிரசித்திபெற்ற பலஸ்தீனக் கவிஞரான மஹ்முட் தர்வீஷின் கவிதைகளிலும் நாம் இதே பண்பைக் காண்கின்றோம்.

எழுதிக்கொள் இதனை
நான் ஓர் அராபியன்
பேர்புகழ் அற்ற ஒருவனே நான்
மூர்க்க உலகில் நிலைபெறுடையவன்
யுகங்களுக்கப்பால்
எனது வேர்கள் ஆழச் செல்வன

சியோனிசத்துக்கு எதிரான போரில் பலஸ்தீன மக்களுக்கு அரபு உணர்ச்சி ஒரு முக்கிய ஆயுதமாகப் பயன்படுவதை அவர்களது கவிதைகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. அந்த உணர்ச்சியை அவர்களது கவிதைகள் மேலும் ஆழப்படுத்துகின்றன. தங்கள் மக்களின் துன்பத்தையும் அவர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ள பயங்கரத்தையும் அந்தக் கவிதைகள் பாடுகின்றன. சிறைகளையும், சித்திரவதைகளையும், படுகொலைகளையும் பற்றிப் பாடுகின்றன. பறவைகளுக்கும், மிருகங்களுக்கும் உள்ள சுதந்திரம் தனது சொந்த நாட்டில் தனக்கு மறுக்கப்பட்டிருப்பதைக் கூறுகின்றது. சலீம் ஜுப்ரானின் 'துரத்தப்பட்டவன்' என்ற பின்வரும் கவிதை

எல்லையின் ஊடே சூரியன் நடக்கும்
சூப்பாக்கிகள் மௌனமாய் இருக்கும்
துல்கறம்மில் ஓர் வானம்பாடி, தன்

காலைப் பாடலைப் பாடத் தொடங்கும்
பின்னர் எழுந்து
கிப்புறஸ் நகரப் பறவைகளோடு
விருந்து உண்ணப் பறந்து செல்லும்
தனித்த ஓர் கழுதை
யுத்தம் நிகழும் எல்லையின் குறுக்கே
ஆறுதலாக நடந்து செல்லும்
காவல் வீரர் கவனியா திருப்பர்
ஆனால் எனக்கோ
என்தாய் நாடே
துரத்தப்பட்ட உன்மகனுக்கோ
உன் வானத்துக்கும்
என் கண்களுக்கும் இடையே
எல்லைச் சுவர்களின் பெருந்தொடர்
இருந்து
காட்சியை மறைக்கும்

ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் பலஸ்தீனப் போராட்டத்தில் இருந்து பல அம்சங்களில் வேறுபட்டாலும் இவ் விடுதலை என்ற பொதுப் பண்பினை நாம் அவற்றில் காண்கின்றோம். சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கையின் அரசியல் வரலாறு பெரும்பாலும் இன முரண்பாட்டின், மோதலின் வரலாறுகவே காணப்படுகின்றது. சுதந்திரத்துக்கு முந்திய இலங்கையில் உருவாகிய சிங்கள தேசிய வாதம் சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கையில் சிங்கள பௌத்த பெருந்தேசிய வாதமாக வளர்ச்சியடைந்தது. சிங்கள விவசாயிகள் தொழிலாளர்களின் வர்க்க ரீதியான எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்துக்கு இன முரண்பாடு ஒரு கருவியாகப் பயன்பட்டது. சிங்கள இனம், சிங்கள மொழி, பௌத்த சமயம் ஆகியவற்றின் பாதுகாவலர் தாங்களே என்ற ஒரு படிமத்தை ஆளும் வர்க்கம் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் உருவாக்கியது. சிங்களம் மட்டும் ஆட்சிமொழியாக்ஈப்பட்டது. பௌத்தம் அரசாங்க மதமாக்கப்பட்டது. பொருளாதார ரீதியில் தமிழர்களிடம் இருந்து பிடுங்கப்பட்டு சில சலுகைகள் சிங்கள மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. நிலமற்ற சிங்கள விவசாயிகள் தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் திட்டமிட்டுக் குடியேற்றப்பட்டனர். இனவிகிதாசாரம் என்ற அடிப்படையில் தமிழ் இளைஞர்களின் வேலை வாய்ப்பும் உயர்கல்வி வாய்ப்பும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

சுதந்திர இலங்கையில், சிங்கள பெருந் தேசிய வாதத்தின் இத்தகைய இன ஒதுக்கல் நடவடிக்கைகளின் எதிர்வினாவாக தமிழ்த் தேசியவாதம் வளர்ச்சியடைந்தது. ஆரம்பத்தில் தமிழர்கள் தங்கள் உரிமைகளுக்காக சமாதான வழிகளிலேயே போராட்டம் நடத்தினர். சுமார் முப்பது ஆண்டுகால இத்தகைய போராட்டங்கள் பலன் அளிக்கவில்லை. பதிலாக தமிழர் மீது இன வன் செயல்கள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன. 1958, 77, 81, 83 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற இன வன்செயல்களில் ஆயிரக்கணக்கான தமிழர் கொல்லப்பட்டனர். பல்லாயிரக்கணக்கானோர் வீடு வாசல்களை, சொத்துக்களை இழந்து, சொந்த நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் அகதிகளாயினர். இந்தப் பின்னணியிலேதான் தமிழ் இளைஞர்களின் ஆயுதம் தாங்கிய விடுதலைப் போராட்டம் தோற்றம் பெற்றது. 70 களின் பிற்பகுதியில் சிறு பொறியாக ஆரம்பித்த இப்போராட்டம் 80 களில் பெரு நெருட்பாகப் பற்றி எரியத் தொடங்கியுள்ளது. இந்த ஆயுதப் போராட்டத்தைச் சிங்கள பெருந் தேசியவாத அரசு ராணுவ ரீதியில் ஒடுக்க முயல்கின்றது. அது அரசு பயங்கரவாதமாக வடிவம் பெற்றுள்ளது. ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் சிறைகளில் சித்திரவதைக்குள்ளாகின்றனர். அப்பாவி மக்கள் நூற்றுக்கணக்கில் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர். சொந்த வாழிடங்களை விட்டு மக்கள் துரத்தப்படுகின்றனர். கடல், தரை, ஆகாய மார்க்கமான தாக்குதல்கள் மக்கள் வாழிடங்களில் மேற் கொள்ளப்படுகின்றன. ஒரு புறம் அரசு பயங்கரவாதத்துக்கும் விடுதலை இயக்கங்களுக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாடும் மோதல்களும் உயிர்க்கொலைகளும்; மறுபுறம் விடுதலை இயக்கங்களுக்கிடையே உள்ள முரண்பாடுகளும் மோதல்களும், கொலைகளும்; ஒரு புறம் சிங்கள பெருந் தேசியவாதத்துக்கும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாடுகளும் மோதல்களும் அழிவுகளும் மறுபுறம் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு மத்தியிலே கிளறி விடப்படும் முரண்பாடுகளும் மோதல்களும் அழிவுகளும். இதுவே இன்றைய ஈழத்தின் யதார்த்தம்.

இன்றைய ஈழத்துக் கவிதை இந்தச் 'சூழலின் யதார்த்தத்'தையே பிரதிபலிக்கின்றது. தமிழ்த் தேசிய வாதமே அதன் சாராம்சமாய் உள்ளது. கடந்த பத்து ஆண்டுகால ஈழத்தின் அரசியல், சமூக வரலாறு வர்க்க முரண்பாடுகளைப் பின்புள்ள இன முரண்பாடுகளை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்ததன் விளைவு இது. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையில் 1950 களிலும் இத்தகைய ஒரு போக்குக் காணப்பட்டது. சிங்கள பெருந் தேசிய வாதிகள் சிங்களத்தை மீட்டும் ஆட்சிமொழியாகிய காலகட்டத்தில் இப்போக்கு முதன்மை பெற்று இருந்தது. அக்காலகட்டத்தில் கவிதைகள் தமிழ் உணர்ச்சியின் வடிகாலாக அமைந்தன. சிங்கள எதிர்ப்பு, தமிழ் உணர்ச்சி என்பன ஒரு சில விதிவிலக்குகளைத் தவிர எல்லாக் கவிஞர்களையும் ஈர்த்த முக்கிய அம்சமாக இருந்தன. ஆயினும் 1958 இனக்கலவரம் இப்போக்கினை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது. பெரும்பாலான கவிஞர்கள் இன, மொழி உணர்வில் இருந்து வர்க்க உணர்வுக்கு மடைமாற்றம் பெற்றனர். அல்லது பொதுவான சமூகப் பிரச்சினைகள் பற்றி எழுதத் தொடங்கினர். 60, 70 களில் உருவாகிய புதிய தலைமுறையினர் பெரும்பாலோர் இடது சாரிச் சிந்தனைகளால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டனர். வர்க்க உணர்வு, தேசிய ஒருமைப்பாடு என்பன முன்னணிக்கு வந்தன. 60, 70 களின் ஈழத்து இலக்கியத்தின் பிரதான போக்காக வர்க்க நிலைப்பட்ட போக்கே காணப்பட்டது. ஆயினும் இடதுசாரிக் கட்சிகள் பெருந் தேசிய வாதத்துக்குச் சரண் அடைந்ததும், அவர்களது கையாலாகாத் தனமும், காட்டிக் கொடுப்புகளும், 77 முதல் தொடர்ந்து நடைபெற்ற இன வன்செயல்களும், ஆயுதம் தாங்கிய விடுதலைப் போராட்டமும், அதைத் தொடர்ந்த கொடுமான அரசு பயங்கரவாதமும் ராணுவ அடக்கு முறைகளும் தேசம் தழுவி வர்க்க நிலைப்பாட்டைப் பின்தள்ளி தமிழ்த் தேசிய வாதத்துக்கு ஒரு நியாயத்தையும், ஒரு புதிய பரிமாணத்தையும், புரட்சிகரத் தன்மையையும் கொடுத்துள்ளன. கடந்த பத்தாண்டுகளில் உருவாகிய ஈழத்துக் கவிதைகளிலும் இப்பண்பே மேலோங்கித் தெரிவதை நாம் அவதானிக்க

கலாம். உதாரணமாக ஜெயபாலனின் 'உயிர்த்தெழுந்த நாட்கள்' என்னும் கவிதை தமிழ்த் தேசிய வாத்தின் இருத்தலுக்கான நியாயத்தை 1983 இன வன்செயலின் பின்னணியில் மிக வலுவான முறையில் முன் வைக்கின்றது. அந்த நீண்ட கவிதையின் வரிகளை இங்கு தருகின்றேன்.

இதோ எம் இருப்பு வழமை போலவே
இன அடிப்படையில்
இந்த வருடமும் நிச்சயம் இழந்தது.
நான், நீ என்பது ஒன்றுமே இல்லை
யார்தான் யாரின் முகங்களைப் பார்த்தார்?

நாவில் தமிழ் வழங்கியதாயின்
தீயில் வீசுவார்.

பிரிவினை கோரிப் போராடும் தமிழர்
ஒருமைப் பாட்டிற்கு உழைக்கும் தமிழர்
இராமன் ஆளினும் இராவணன் ஆளினும்

நமக்கென்ன என்று ஒதுங்கிய தமிழர்
தமிழ்ப் பெரறிஞர், தமிழ்ப் பேதையர்
ஆண் பெண் தமிழர்கள்
முகத்தை யார்தான் பார்த்தார்?

களை பிடுங்குதல் போல்
தெரிவு இங்கு இலகுவாய் உள்ளது
'சிங்கள பெளத்தர்' அல்லாதவர்கள்
என்பதே இங்கு தெரிவு.

தமிழ் இனம், தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசம் இவற்றை 'எதிரி'யிடமிருந்து காப்பாற்றுவது, இதுவே இன்று ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் சாராம்சமாக உள்ளது. இன்றைய ஈழத்துக் கவிதைகள் பெரும்பாலும் இந்தக் குரலையே பிரதிபலிக்கின்றன. சேரனின் யமன், இரண்டாவது சூரிய உதயம் போன்ற தொகுதிகளில் உள்ள கவிதைகளையும் மரணத்துள் வாழ்வோம் தொகுதியில் உள்ள பெரும்பாலான கவிதைகளையும் இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். இன்றைய ஈழத்து வாழ்வின் நிச்சயமின்மையையும், அவலத்தையும் இந்தத் தொகுதிகளில் உள்ள கவிதைகள் மிகவும் தாக்கமான முறையில் வெளிக்காட்டுகின்றன. சில கவிதை வரிகளை மட்டும் உதாரணமாகத் தருகின்றேன்.

நிச்சயமற்றுப் போயின
நம் இரவுகள்
அன்பே
படுக்கைக்குப் போகுமுன்
இறுதி அர்த்தங்களுடன்
பார்த்துக் கொள்வோம்
இந்த இரவில்
நாம் எரியாதிருந்தால்
விடியவில்
பனி முத்துக்கள் தூங்கும்
தேயிலைத் தளிர்களில்
விரல்கள் பதிப்போம்.

— (வண்ணச்சிறகு)

நாங்கள் உயிர்வாழ்வதற்கான
நிகழ்தகவு
அச்சம் தரும் வகையில்
குறைந்து போய்விட்டது.

இரவுகளில்
அனேகமாக எல்லோரும்
பயங்கரமான கனவுகளைக்
காண்கிறார்கள்.
அவற்றில்
ஹெலிக் கொப்டர்கள்
தலைகீழாகப் பறக்கின்றன ...
கவச வாகனங்கள்
குழந்தைகளுக்கு மேலாகச்
செல்கின்றன ...

சமயங்களில்
நகரில் எல்லாக் கடைகளும்
பூட்டப்பட்டாலும்
சவப்பெட்டிக் கடைக்காரன்
மட்டும்
நம்பிக்கையோடு
திறந்து வைத்திருக்கிறான்.

— (சேரன்)

V

இந்திய பலஸ்தீன ஈழ விடுதலைப் போராட்டங்களின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப அவற்றின் விளைவாகப் பிறந்த கவிதைகளின் உள்ளடக்கமும் அமைந்திருப்பதை இதுவரை

பார்த்தோம். இந்தியப் போராட்டக் கவிதைகள் வர்க்க உணர்வையும், பலஸ்தீன ஈழ விடுதலைப் போராட்டக் கவிதைகள் தேசியவாதத்தையும் சாராம்சமாகக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டோம். ஆயினும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் ஆயுதப் போராட்டமும் ஒடுக்கும் வர்க்கத்தின் ராணுவ அடக்குமுறையும் எல்லா நாடுகளிலும் ஒரே வகையான விளைவுகளையே ஏற்படுத்துகின்றன. ஆளும் வர்க்கங்கள் ராணுவ பலத்திலும் ஸ்தாபன அமைப்பிலும் மக்கள் இயக்கங்களை விட தற்காலிகமாக எனினும் பலம் வாய்ந்ததாக இருப்பதால் ஒடுக்குமுறையின் தன்மைகளும் குருமனவையாகவே உள்ளன. சிறைவாசம், சித்திரவதை, உயிரிழப்பு என்பன மக்களின் அன்றாட அனுபவமாகின்றன. துயரம் ஒரு இருள்போல் மக்கள்மீது கவிசின்றது. சொந்தவீடுகளும் கூட மரண கூடமாகின்றன, இத்தகைய சூழலில் மக்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டுவது கவிதையின் பணியாகின்றது. சோர்வு, துயரம், அவநம்பிக்கை என்பவற்றுக்குப் பதிலாக துணிவு, மகிழ்ச்சி, நம்பிக்கை என்பன மக்களுக்குத் தேவைப்படுகின்றன. அவ்வகையில் மக்களின் துன்பத்தையும் அவலத்தையும் இக்கவிதைகள் பாடினாலும் துயரம் தற்காலிகமானது, எதிர்காலம் பிரகாசமானது என்பதையே இக்கவிதைகள் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்துகின்றன. மக்களின் வீரத்தைப் பற்றி, இறுதிவரை போராடும் நெஞ்சரத்தைப் பற்றி இவை பாடுகின்றன. பூரண சங்காரத்தை எதிர்த்து நிற்கல், மனிதாபிமானமற்ற அதிகார வர்க்கத்தை நிராகரித்தல் என்பன பற்றிப் பாடுகின்றன. இந்திய, பலஸ்தீன, ஈழக் கவிதைகளுக்கு மட்டுமன்றி எல்லா நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டக் கவிதைகளுக்கும் இது பொருந்தும் எனலாம். இங்கு சில கவிதைகளை மட்டும் நான் உதாரணம் காட்ட விரும்புகின்றேன்.

வங்கக் கவிஞன் முராரி முக்கோபாத்யாயா 'காதல்' பற்றி ஒரு கவிதை பாடியிருக்கிறார். நிலவைப் போல, அருவியைப் போல, பறவையைப் போல, மலரைப் போல மென்மையான காதல் தனக்கு வேண்டாம் என்

கிறான். சூரியனைப் போல, புயலைப் போல, வெள்ளப் பெருக்கைப் போல அது மாறவேண்டும் என்கிறான். அந்தக் கவிதையின் சில வரிகளை நான் இங்கு தருகின்றேன்.

என்மீதுள்ள காதலின் பொருட்டு
நீ ஒரு நிலவாய் இராதே
இயலுமாயின் சூரியனாகு
உன் தீக் கிடங்கில் இருந்து
நான் வெப்பம் பெறுவேன்
இருண்டதனிமையைக் கொழுத்துவேன்.

என்மீதுள்ள காதலின் பொருட்டு
ஒரு பறவையாய் இராதே
இயலுமாயின் புயலாக மாறு
அதன் வலிமையை என் இதயத்தில்
ஏந்துவேன்
சுரண்டலில் எழும்பிய பெருமாளிகை
யை
தூள் துகளாக்குவேன்.

நிலவும் அருவியும்
மலரும் பறவையும் நட்சத்திரங்களும்
உரிய நான் வரும்வரை
தடை செய்யப்பட்டும்
கடைசிப்போர் இன்னும் புரியப்படாத
இந்தத் துயர்தரும் இருளில்
நம்சிறு குடில்களில்
இப்போது நமக்கு வேண்டியதெல்லாம்
நெருப்பு, நெருப்பு, நெருப்பு மட்டுமே.

எதிர்காலத்தின் பிரகாசத்துக்கும்
சுபீட்சத்துக்கும், மென்மையின் தளைகளில்
இருந்து விடுபடுவதும் நெஞ்சில் நெருப்பினை
ஏந்துவதும் அவசியம் என்பதையே இக்கவி
ஞன் வலியுறுத்துகின்றார்.

விடுதலைப் போரில் மக்கள் மரணத்தை நேரில் சந்திக்கின்றார்கள். முன் எப்போதையும் விட அது அவர்களுக்கு மிகவும் சமீபத்தில் மிகவும் பயங்கர உருவத்தில் காட்சியளிக்கின்றது. வாழ்க்கையின் முடிவே மரணம் என்பது போய், மரணமே அவர்களின் வாழ்வாக மாறுகின்றது. இந்தச் சூழலிலே கவிதை மரணத்துக்குச் சவாலாக அமைவதைக் காண்கின்றோம். மரணத்தினால்

மக்கிப் போகாது மீண்டும் மீண்டும் உயிர்த்
தெழும் மனிதனைப்பற்றி இக்கவிதைகள் பாடு
கின்றன. விடுதலைப் போராட்டக் கவிதை
களில் இந்தக் குரல் திரும்பத் திரும்பக் கேட்
கும் ஒரு குரலாகும். தெலுங்குக் கவிஞன்
செரபண்ட ராஜு இவ்வாறு பாடுகின்றான்.

இந்த மண்ணின் விடுதலை விதையாய்
எனது குருதியை துளித்துளியாக
நான் சிந்திச் சிதறுவேன்
சிறையில் இருப்பினும்
நான் அடிமை அல்ல
நான் கூறிடப் பட்டால்
அல்லது அரியப் பட்டால்
மீண்டும் மீண்டும் அலைஎன எழுவேன்.

ஈழத்திலும் இதே குரலை நாம் கேட்
கின்றோம். புஷ்பராஜனின் குரல் இவ்வாறு
ஒலிக்கின்றது.

என் முகம் சிதைந்து
என் குலம் அழிக்க
எரியும் நெருப்பாய்ச் சூழும்போதெலாம்
புத்தொளி கொண்டு
பீனிக்ஸ் பறவையாய்
மீண்டும் மீண்டும் வானில் பறப்பேன்

உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய இந்தக்
குரலை சேரனின் பின்வரும் கவிதைவரிகளில்
இன்னும் அழுத்தமாகக் கேட்கிறோம்.

நான் இப்போது இறந்தேன்
என் குருதி உறைந்த
இம் மண்ணில் இருந்து
நானே நான் உயிர்ப்பேன்
மூன்று நாள் என்பது அதிகபட்சம்
எனது புதைகுழியின் மீது
முதலாவது புல் முளைவிடும் முன்பு
நான் உயிர்ப்பேன்.

பலஸ்தீனக் கவிஞன் தெளபீக் ரையத்
இடம் இதே குரல் இன்னும் உரத்துக்
கேட்கின்றது.

நான் வாழ்வேன்
உயிர்த் துடிப்புடன் இருப்பேன்

அசையும் ஒருசிறு காற்றில்
ஒரு பூவில், ஒரு பச்சைப்புல் இதழில்
ஓடும் நீரின் ஒருசிறு தாரையில்
இடையன் ஒருவனின் புல்லாங் குழலில்
சூரிய ஒளியில், மௌனத்தில்
அசையும் இறக்கைத் துடிப்பில்
நான் வாழ்வேன்
உயிர்த் துடிப்புடன் இருப்பேன்
என் மூதாதையரின் தாய்த்திரு நாட்
டில்

இறுதிநாள் வரை நான்
மறுபிறப் பெடுப்பேன்
வெற்றியுடனும்
சுதந்திர மனிதனின் வைகறையுடனும்
எனக்கு ஓர் சந்திப்பு நிகழ இருப்பதால்
இறுதிநாள் வரை
நான் மறுபிறப் பெடுப்பேன்

வெற்றியும் சுதந்திர மனிதனின் வைக
றையும் நிச்சயம் என்பதையும் இந்த
வரிகள் பிரகடனம் செய்கின்றன. இந்தப்
பிரகடனம் போராட்டக் கவிதைகளின்
பிறிதொரு பொதுப் பண்பாகும். இது எதிர்
காலம் பற்றிய நம்பிக்கையின் குரலாகும்.
இறுதி இலட்சியத்தை அடையும்வரை
மனிதன் போராடுகின்றான். இறுதியில்
அதை அடைந்தே தீருவான். இந்த நம்பிக்
கையின் விதைகளை இக்கவிதைகள் நம் மனத்
தில் தூவுகின்றன.

ஆயிரக் கணக்கில் ஆட்கள் மடியினும்
போராட்டம் வெல்லும்
எதிர்காலத்தினை நம்புவோன் எவனோ
அவனே மனிதன்
இரவு எரிந்து மறையும்
காலை நிச்சயம் மலரும்.

இது செரபண்ட ராஜுவின் குரல்.

என்னை இறுதியில் சந்திக்க வருவது
ஒரு குருட்டு வெளவாலாய்
இருக்காதென்று நான் நம்புகின்றேன்
அது பகலாய்த்தான் இருக்கும்
அது பகலாய்த்தான் இருக்கும்

இது பலஸ்தீனக் கவிஞன் சமீஹ்
அல்-காசிமின் குரல்.

மனிதர்களாக மதிக்கப்படாத
இலட்சோப லட்சம் மனிதருக்காக
இக்கூடாரங்கள் மத்தியில்,
பருதி
சாஸ்வதமான ஓர் பாதையைச் சமைப்
பான்

பொன்வாழ்வுச் சிவிகையில்
சூரியன் கீழே பவனி வருவான்
காதல் பனி நீரால்
நரக நெருப்பினை நாங்கள் அணைப்போம்

இது இன்னுமோர் பலஸ்தீனக் கவிஞன்
றஷீப் ஹுசைனின் குரல். இந்தக் குரல்கள்
ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் அபிலாசைகளைப்
பிரதிபலிக்கின்றன. அவர்களுக்கு ஒரு நம்
பிக்கையை ஊட்டுகின்றன.

VI

மக்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் இக்கவிதை
கள் ஆட்சியாளரை அச்சுறுத்துவதையும்
நாம் காண்கின்றோம். இது இந்தக் கவிதை
களின் இரண்டாவது முகம். ஒடுக்கப்பட்ட
மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இக்
கவிதைகள் ஒரு பலமான ஆயுதமாகப் பயன்
படுவதை அதிகார வர்க்கம் விரைவிலேயே
உணர்ந்து கொள்கின்றது. அதைக் கண்டு
அஞ்சுகின்றது. ஆயுதம் தாங்கிய போரா
ளிகளை விடவும் கவிதை ஆபத்தானது என்று
அவர்கள் நினைக்கின்றார்கள். ஆயுதம் ஒரு
புற வலிமைதான்; கவிதை ஒரு ஆழமான
அக வலிமையைக் கொடுக்க முடியும் என்
பதை அவர்களும் புரிந்து கொள்கின்றார்கள்
பலஸ்தீனப் பெண் கவிஞர் பத்வா துக்கா
னின் கவிதை ஒன்றைப் படித்தபோது 'இது
இருபது கொமாண்டோக்களுக்குச் சமமா
னது' என இஸ்ரவேலின் பாதுகாப்பு அமைச்சர்
மோஷே டயான் கூறியதாகச் சொல்
லப்படுகின்றது. அந்த வகையில் கவிஞரின்
குரலை நெரித்துவிட ஆளும் வர்க்கம் முயல்
கின்றது.

கவிஞர்கள் நாடு கடத்தப்படுகின்றார்கள்;
சிறையில் தள்ளப்படுகின்றார்கள்; சுட்டுக்
கொல்லப்படுகின்றார்கள் அல்லது தூக்கிலி
டப்படுகின்றார்கள். கவிதைகள் தடை செய்
யப்படுகின்றன. பலஸ்தீன வரலாற்றில்

இதற்கு பல உதாரணங்கள் உள்ளன
1930 களிலேயே போராட்டத்துக்குத் தூண்
டும் கவிதைகள் எழுதிய பலஸ்தீனக் கவி
ஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். கிளர்ச்
சியூட்டும் கவிதைகளைத் தாங்கிவரும் பத்
திரிகைகள் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. 1950
களின் பிற்பகுதியில் பலஸ்தீனப் போராட்
டம் உக்கிரம் பெற்றபோது கவிஞர்களின்
மீதான இந்த அடக்குமுறை மீண்டும்
தொடர்ந்தது. புதிய தலைமுறையைச்
சேர்ந்த பல கவிஞர்கள் சிறையில் அடைக்
கப்பட்டார்கள், நாடு கடத்தப்பட்டார்கள்,
அல்லது வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்பட்டார்
கள், அல்லது அவர்களை வாய்முடி இருக்
கச் செய்ய முயன்றார்கள். கமால் நாசர்
இவ்வாறு நாடுகடத்தப்பட்ட பிரசித்தி
பெற்ற ஒரு பலஸ்தீனக் கவிஞர். பின்னர்
1973-ல் இவர் இஸ்ரவேலர்களினால் கொல்
லப்பட்டார்.

இந்தியாவிலும் நாம் இந்தப் போக்கினைக்
காண்கின்றோம். விடுதலைப் போராட்ட
இயக்கங்களில் பங்கு கொண்டமைக்காக,
மக்களின் போராட்ட உணர்வைத் தூண்டும்
கவிதைகளை எழுதியமைக்காக பல கவிஞர்
கள் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள், சிறையில்
அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சுப்பாரா வ்
பாணிக்கிரகி, சரோஜ் தத்தா, துரோணச்சார்ய
கோஷ், துஷார் சந்திரா போன்ற புரட்சிகரக்
கவிஞர்கள் ஆளும் வர்க்கத்தின் காவலர்க
ளால் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். செர
பண்ட ராஜு பலமுறை சிறையில் அடைக்
கப்பட்டிருக்கிறார்.

ஈழத்து நிலைமை இவற்றில் இருந்து சற்
றுப் புறநடையானது. கவிஞன் என்ற வகை
யில் இதுவரை இங்கு யாரும் கைது செய்
யப்படவில்லை, கொல்லப்படவில்லை; கவிதை
நூல்கள் எதுவும் தடை செய்யப்படவும்
இல்லை. ஆனால் இது சிங்களப் பெளத்த
பெருந் தேசியவாதத்தின் தாராளத்தன்மை
யைக் காட்டவில்லை; பதிலாக தமிழர் சமூ
கத்தில் இருந்து, தமிழ் மொழியில் இருந்து
அது எவ்வளவு தூரம் அந்நியப்பட்டிருக்கின்
றது என்பதையே காட்டுகின்றது. தமிழ்
அவர்களுக்கு இன்னும் ஒரு அந்நிய பாலை

யாகவே இருக்கின்றது. துப்பாக்கியின் குரல் மட்டுமே அவர்களுக்குக் கேட்கிறது; கவிதையின் குரல் அவர்களுக்குக் கேட்கவில்லை. அதன் மொழி அவர்களுக்குப் புரியாது.

ஈழத்தில் கவிதை சுதந்திரமாக வளர்ச்சியடைகின்றது என்பது இதன் பொருள் அல்ல. ஏனைய கலாசார நடவடிக்கைகளைப் போலவே கவிதையின் சுதந்திரமான இயக்கமும் அங்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஒரு மறைமுகமான கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டுவிட்டது. உதாரணமாக 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' தொகுதியைவிட்டில் வைத்திருப்பதற்கு மக்கள் பயப்படுகின்றார்கள். பல்ஸில் பிரயாணம் செய்யும் ஒருவன் அதனைக் கையில் கொண்டுபோகத் துணியமாட்டான். உளவியல் ரீதியான இந்த ஒடுக்குமுறை இன்றைய ஈழத்துக் கவிதையின் மீதும் கவிந்தே உள்ளது. இது எவ்வாறாயினும் எங்கு விடுதலைப் போராட்டங்கள் கொழுந்துவிட்டு எரிகின்றனவோ அங்கு கவிதையும் பீறிட்டுப் பாயவே செய்கின்றது. அதன் குரல் யாராலும் நெரித்து விட முடியாது. மக்களின் போராட்டம் தொடரும்வரை அதனைப் பிரதிபலிக்கும் கவிஞர்களும் பிறந்து கொண்டே இருப்பர். அவர்களின் ஆன்மாவை யாராலும் தனையிட முடியாது. இறுதியாக இந்தக் கருத்தைப் பிரதிபலிக்கும் பலஸ்தீனக் கவிஞன் மஹ்முட் தர்வீஷின் கவிதை வரிகளுடன் இந்தக் கட்டுரையை முடிக்க விரும்புகின்றேன். இது அவனது குரல்:

நீ என்னைச் சுற்றிக் கட்டலாம்
வாசிப்பதற்கும் புகைப்பதற்கும்

நீ தடை விதிக்கலாம்
எனது வாயில் நீ மண் இட்டு நிரப்பலாம்
ஆயினும் என்ன?

கவிதை என் துடிக்கும் இதயத்தின் குருதி
என் ரொட்டியின் உப்பு, கண்ணின் திரவம்

நகங்களால், கண் இமைகளால்
கத்தி முனையால்
நான் அதை எழுதுவேன்.

சிறைச் சாலையில்
குளியலறையில்
குதிரை லாயத்தில்
நான் அதைப் பாடுவேன்

சவுக்கடியிலும்
சங்கிலிப் பிணைப்பிலும்
கைவிலங்கின் வேதனை இடையிலும்
நான் அதைப் பாடுவேன்

போரிடும் எனது பாடலைப் பாட
என்னுள் ஓர் கோடி
வானம் பாடிகள் உள்ளன.

.....
நான் வாழும்வரை எனது சொற்களும்
வாழும்
சுதந்திரப் போராளிகளின் கைகளில்
ரொட்டியாயும், ஆயுதமாயும்
என்றும் இருக்கும்.

10-9-1986 □

தேடலும் படைப்புலகமும்

(ஓவியர் மாற்றுகு சிறப்பு மலர்)

இந்த மண்ணின் மேன்மைக் கலைஞர் ரொடுவரைக் கௌரவிப்பதாயும், ஓவியம் - சிற்பம் பற்றிய பிரக்ஞையை விரிவுபடுத்துவதாயும் அமைந்துள்ள இது, ஒரு தமிழியல் வெளியீடு.

□ ஆதிமூலம், பாஸ்கரன், கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்ற தமிழகக் கலைஞர்கள்

- சிரித்திரன் சுந்தர், அ. இராசையா, ஆ. இராசையா, கைலாசநாதன் போன்ற ஈழக் கலைஞர்கள்
- பிக்காசோ, கோயா, வான்கோ போன்ற உலகக் கலைஞர்கள் பற்றிய கட்டுரைகள்.
- 170 பக்கங்களில் 34 கட்டுரைகள் 66 கலைப் படைப்புக்களின் படங்கள்.
- விலை : ரூபா 100/-
- அலையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

கடவுளுக்கு புதிர்போட முடியாது!

தனக்கு அடித்த அதிர்ஷ்டத்தை நினைக்க 'ஜொனதன் இவெக்பு'வுக்குத் தலை கால் புரியவில்லை. சமாதானம் ஏற்பட்ட ஆரம்ப நாட்களில், பழைய நண்பர்களைக் காணும் பொழுதெல்லாம் "தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம்" என்று அவன் சொன்னது உண்மையில் பொருள் பொதிந்த தாய் உள்ளத்தில் இருந்து வந்தது.

போரின் முடிவில் அவன் தலை மட்டுமல்ல, அவன் மனைவி மரியாளின் தலை, மக்கள் நால்வரும் மூவர் தலைகள்—மொத்தம் ஐந்து தலைகள் அல்லவா தப்பியுள்ளன! மனிதத் தலைகளோடு ஒப்பிடக் கூடாதாயினும், அவன் பழைய சைக்கிள் மிஞ்சியது அற்புதம்—ஒரு போனஸ்—என்றே கூறவேண்டும்!

அந்த பைசிக்கிளுக்கு ஒரு வரலாறுண்டு.

போரின் உச்சக்கட்டத்தில் அது 'அவசர இயக்கத் தேவைக்கு' சவிகரிக்கப்பட்டது. அந்த இழப்பைத் தாங்குவது அவனுக்குக் கஷ்டமாயிருந்த போதும், அவன் அதைப் பொருட்படுத்தியிருக்க மாட்டான்—வந்த போர்வீரனுடைய அந்தரங்க சுத்தியில் அவனுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படாவிட்டால்.

அவன் அணிந்திருந்த கிழிந்த சட்டையோ, நீலமும் பிறவுளும் கொண்ட கன்வல் சப்பாத்துக்குள் இருந்து எட்டிப்பார்க்கும் காற்பெருவிரல்களோ, அவன் அணிந்திருந்த—எங்கோ அவசரமாகச் செய்யப்பட்ட—பதவியைக் குறிக்கும் இரண்டு நட்சத்திரங்களோ ஜொனதனுடைய அவநம்பிக்கைக்குக் காரணங்களல்ல.

சாதனைபுரிந்த எத்தனையோ நல்ல போர் வீரர்களுடைய கோலம் இதைவிட மோசமாய் இருப்பதுண்டு. ஆனால் இவனுடைய தோற்றத்தில் ஓர் உறுதியின்மையை ஜொனதன் கண்டான். எனவே, இவன் வசப்படுவான் என்று முடிவு செய்து, தன் கைப்பையைத் துளாவி மனைவி மரியாள் விறகு வாங்க வைத்திருந்த இரண்டு பவுளைக் கொடுத்தது, பைசிக்கிளைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டான். அன்றிரவு, பற்றைக்கு மத்தி

ஆபிரிக்க இலக்கிய உலகில் பெரிதும் மதிக்கப்படும் பெயர் 'ஷினுவா அச்செபே'யுடையது. கிழக்கு நைஜீரியாவைச் சேர்ந்த 'இபோ' இனத்தவரான அச்செபே மூத்த எழுத்தாளர்; புனைகதைத் துறையில் சாதனை புரிந்தவர். நைஜீரியாவில் உள்நாட்டுப் போர் மூண்டு பியாப்ரு (Biafra) தனிநாடாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டபோது, அதை ஆதரித்தவர். (பியாப்ரு ஒரு சோக வரலாறு முடிந்தது வேறு விஷயம்.)

போர் முடிந்த காலகட்டத்து நிலையைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் இச்சிறுகதை, நேர்மையான படைப்புக்கு நல்ல தோர் உதாரணம்.

யில், முகாமில் இறப்போரைப் புதைக்கும் வெளியில்—இவன் இளைய மகனும் அங்கே தான் அடக்கம் செய்யப்பட்டான்—சைக்கிளைப் புதைத்தான்.

ஓர் ஆண்டின்பின் சரணாகதியைத் தொடர்ந்து, அவன் அதைத் தோண்டி எடுத்தபோது, அதற்குப் பெரிதாய் ஏதும் செய்யவேண்டியிருக்கவில்லை; சிறிதளவு எண்ணெய் பூசியதோடு சரி. "கடவுளுக்கு நாம் புதிர் போட முடியாது!" என்று வியப்பால் முணுமுணுத்தான் அவன்.

உடனடியாகவே அதை ரக்ஸியாக ஒட்டத் தொடங்கினான் ஜொனதன். முகாம் அதிகாரிகளையும் அவர்கள் குடும்பங்களையும் நாலுமைல் தொலைவிலுள்ள தார் ரோட்டுக்கு ஏற்றி இறக்குவதற்கு அவனுக்கு பியாப்ருக் காசாக ஊதியம் கிடைக்கும். ஒரு பயணத்துக்கு ஆறு பயணக் கட்டணம் விதித்தான் அவன்.

பியாப்ருக் காசு வைத்திருந்தவர்கள் இவ்

விதமாக அதைத் தொலைப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். இரண்டு வார முடிவில் அவனிடம் நூற்றைம்பது பவுண் சேர்ந்து விட்டது.

எனுகுவுக்கு ஜொனதன் போனபோது இன்னோர் அற்புதம் காத்திருந்தது. கண்ணைக் கசக்கிவிட்டு மீண்டும் பார்த்தான். ஆம், அது அவன்முன் நின்று கொண்டிருந்தது!

தப்பிய ஐந்து தலைகளோடு ஒப்பிடுகையில் அது முக்கியமல்ல என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. அந்தப் புதிய அற்புதம் வேறென்றுமல்ல; அவனுடைய சிறிய வீடுதான். உண்மை, கடவுளுக்குப் புதிர் போட முடியாது!

இரண்டு வீடுகள் தள்ளி, போருக்கு முன் ஒரு பணம் படைத்த ஒப்பந்தகாரர் எழுப்பிய மானிகை கற்குவியலாக மாறியிருந்தது. ஆனால், இதோ தகரத்தால் வேயப்பட்ட ஜொனதனுடைய மண்வீடு கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்கிறது! கதவுகளும் யன்னல்களும் கூரைத் தகடுகளில் ஐந்தும் இல்லைத்தான்! அதற்கென்ன? காடுகளில் ஒளிந்திருப்பவர்கள் இதே பொருள்களைத் தேடி ஆயிரக்கணக்கில் வருமுன் அவன்தான் எனுகுவுக்கு வந்துவிட்டானே!

பழைய சுத்தியலும் மொட்டைச்சீவுளியொன்றும், சில வளைந்த துருப்பிடித்த ஆணிகளும் வைத்திருந்த, பிழைக்க வழியில்லாத தச்சன் ஒருவனைப்பிடித்து, ஐந்து நைஜீரிய ஷிவிங் அல்லது ஐம்பது பியாப்ரூ பவுண் கூலிபேசி, தான் பொறுக்கிய மரத்தையும் உலோகத்தையும் கதவு, யன்னல்களாக்கினான்.

தலை தப்பிய ஐவர் அடங்கிய அவன் குடும்பம் ஆனந்தமாக அங்கு குடியேறியது.

படையினரின் இடுகாட்டுப் பக்கத்தே, அவன் பிள்ளைகள் மாங்காய் பறித்து படைவீரருடைய மனைவிமாருக்கு விற்பார்கள். அவன் மனைவி காலை உணவான 'அகாரா' உருண்டைகள் செய்து அயலவருக்கு விற்கத் தொடங்கினான். குடும்ப உழைப்பை எடுத்த

துக்கொண்டு ஜொனதன் அயற்கிராமங்களுக்குப்போய் புதிய கள்ளு வாங்கி வருவான். தெருவோரத்துக் குழாய்களில் தண்ணீர் திரும்ப வரத் தொடங்கியிருந்ததால் அவன் தாராளமாகவே நீரைக் கலந்தான். படைவீரர்களுக்கும் கையில் பணம் வைத்திருந்த அதிர்ஷ்டசாலிகளுக்குமாக ஒரு மதுக்கடை திறந்தான்.

தொழிலாளியாகத் தான் முன் வேலை செய்த நிலக்கரிக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கு, ஆரம்பத்தில் தினமும், பிறகு ஒன்றுவிட்டு டொருநாளும், ஈற்றில் வாரத்துக் கொரு தரமும் நாட்டு நடப்பை அறிவதற்காக அவன் போய்வந்தான்.

அங்கே அவனால் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது இதுதான். அவன் நினைத்ததற்கு மேலாக அவனுடைய சிறியவீடு ஓர் அருட்கொடை! முன்னர் அவனோடு வேலை செய்த சுரங்கத் தொழிலாளர் பலர் இரவ தங்குவதற்கு இடமின்றி, அலுவலகங்களுக்கு வெளியே உறங்கினார்கள் என்பதும், போர்ன் விற்றூ தகரங்களைச் சுரண்டி உணவாக்கினார்கள் என்பதும் அவன் அறிந்த செய்திகள்.

நாளடைவில் நாட்டு நடப்புப்பற்றி அவனுக்குச் சொல்வார் இல்லாமற் போகவே, ஜொனதன் தன் பயணங்களை நிறுத்திவிட்டு கள்ளுக்கடையில் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தினான்.

ஆனால், கடவுளுக்குப் புதிர் போட முடியாது!

ஐந்து நாட்கள் திறைசேரிக்கு வெளியே — வெய்யிலில்—கியூவிலும், போட்டிக் கியூவிலும் நெருக்குண்டு தள்ளுண்டபின், இவன் ஒப்படைத்த புரட்சிக் காசுக்குப்பதில் கையில் இருபது பவுண் தாள்கள் சரசரத்தன! கொடுப்பனவுகள் தொடங்கியபோது அவனுக்கும் அவனையொத்த பலருக்கும் பண்டிகைக்காலம் வந்ததுபோல் இருந்தது.

காசுத்தாள் உள்ளங்கையை அடைந்ததுதான் தாமதம், ஜொனதன் பொத்திய கையையும் சேர்த்துப் பொக்கெற்றுள் வைத்தான். மிகவும் கவனமாக இருக்கவேண்டும்.

இரண்டு நாளுக்கு முன் இப்படித்தான் ஒரு வன் இருபது பவுண் பெற்ற மறுகணமே அதைக் களவு கொடுத்துவிட்டு, அலைமோதும் கூட்டத்துக்குள் நின்றுகொண்டு பைத்தியம் பிடித்தவன்போல் கூச்சலிட்டதை ஜொன தன் கண்ணூரக் கண்டவன் ஆயிற்றே!

நொந்துபோன ஒருவனைக் குறை கூறுவது சரியில்லைத்தான்; ஆனால் அந்த மனிதன் தன் பொக்கெற்றின் உட்புறத்தைக் காண்பித்தபோது—திருடனுடைய தலையேபோகக் கூடிய ஓர் ஓட்டத்தில் இருந்ததைக் கண்ட—கியூவில் நின்ற மக்கள் அவன் கவன யீனத்தைக் கண்டிக்கவே செய்தனர். ஆனால் அவனோ, காசு ஓட்டையில்லாத மறு பொக்கெற்றில் இருந்ததென்று சாதித்தான். எது எப்படியிருப்பினும், ஜொனதன் விழிப்பாக இருக்கவேண்டும்!

சிறிது நேரத்தில் காசை இடப்புறப் பொக்கெற்றுக்கு மாற்றினான் ஜொனதன். கை குலுக்குவதற்கு வலக்கை தேவைப்படும் அல்லவா? தன்னை நெருங்கும் மனித முகங்களுக்கப்பால் தொடுவானத்தின்மீது பார்வையைச் செலுத்துவதன்மூலம்—வீடு செல்லும் வரை—அந்தத் தேவையும் ஏற்படாதவாறு பார்த்துக் கொண்டான்.

வழமையாக ஆழ்ந்து உறங்கும் ஜொனதன் அன்றிரவு அயலில் எழும் அரவங்கள் அடங்கும் வரை விழித்திருந்தான். எங்கிருந்தோ கேட்கும் இரவுக் காவலாளியின் மணிச்சத்தம் கூட ஒரு மணிக்குப்பின் அடங்கிப் போயிற்று. கண்களை உறக்கம் தழுவும் போது அதுபற்றித்தான் ஜொனதன் சிந்தித்திருக்க வேண்டும். உறங்கி அதிகநேரம் ஆகியிருக்காது. யாரோ கதவைப் பலமாகத் தட்டினார்கள்.

“இந்த நேரத்தில் கதவைத் தட்டுவது யாராயிருக்கும்?” பக்கத்தில் படுத்திருந்த மனைவி கிசுகிசுத்தான்.

“என்னைக் கேட்டால்?” ஜொனதனுக்கு முச்சே நின்று விட்டது போலிருந்தது!

அடுத்த தடவை தட்டிய தட்டில், ஈடாட்டம் கண்டிருந்த அப்பழைய கதவு வீழ்ந்து விடும் போலிருந்தது.

“யாரது?” வரண்ட, நடுங்கும் குரலில் கட்டான் ஜொனதன்.

“அது நாங்கள்—திருடர்! திற கதவை!” முந்திய தடவைகளைவிடப் பலமான தட்டல் தொடர்ந்தது.

மரியாளே முதலில் கூப்பாடு போடத் தொடங்கியவள்; பிள்ளைகள் தொடர்ந்தார்கள்.

“ஐயோ கள்ளன்! கள்ளன்! செத்தோம், தொலைத்தோம்! எழும்புங்கோ! ஓடிவாருங்கோ!”

அந்த ஓலம் நெடுநேரம் தொடர்ந்தது. பிறகு திடீரென்று நின்றது; திருடன் ஓடிவிட்டான் போலும். ஒரே அமைதி. ஆனால் கொஞ்சநேரம் மட்டுந்தான்.

“முடிஞ்சுதோ?” வெளியே நின்றவன் கேட்டான். “நாங்களும் உங்களோடே சேருறம். எங்கை எல்லாருமா!” வெளியே இருந்து ஓலமிட்டவர்கள் தலைவனைத்தவிர, குறைந்தது ஐந்து பேராவது இருக்கும்.

ஜொனதனும் குடும்பத்தினரும் பீதியில்லா விறைத்துப் போனார்கள். மரியாளும் பிள்ளைகளும் விம்மும் சத்தம் அமுங்கி ஒலித்தது. ஜொனதன் இடைவிடாது முனகினான்.

திருடர் போட்ட கூப்பாட்டைத் தொடர்ந்த அமைதி தாங்க முடியாததாய் இருந்தது. தலைவன் பேசி இந்த அவஸ்தையைத் தீர்க்கமாட்டானா என்று ஜொனதன் மனம் ஏங்கியது.

“நண்பா!” வெளியே நின்றவன் ஒருவாறு பேசினான். “எங்களால் ஆனவரை அயலவரைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தோம்! அவர்கள் நித்திரைபோல் இருக்கு. இனி என்ன செய்யலாம்? ஒருவேளை படைவீரரைக் கூப்பிட நீ விரும்பலாம். அல்லது உணக்காக நாம் அவர்களைக் கூப்பிடலாம். பொலிவை விட படைவீரர் மேல் அல்லவா?”

“நிச்சயமாக!” சகாக்கள் ஒத்துப்பாடினர். முன்பு கேட்டதைவிட அதிக குரல்கள் இம்முறை கேட்டது போல் இருந்தது, ஜொனதனுக்கு! அவன் முனகினான். கால்கள் தள்

ளாடின. தொண்டையோ அரத்தாள் போலாகி விட்டது.

“நண்பா, ஏன் மெளனமாகிவிட்டாய்? படைவீரர்களைக் கூப்பிட்டு விடவா?”

“வேண்டாம்!”

“இனி விஷயத்துக்கு வருவோம். நாங்கள் கெட்டவர்கள் அல்ல. தொந்தரவு தருவது எங்கள் நோக்கமும் அல்ல. தொந்தரவுகள் எல்லாம் முடிந்து விட்டது. இனி உள்நாட்டு யுத்தம் வராது, இம்முறை உள்நாட்டு சமாதானம்! இல்லையா?”

“ஆமாம்” சகாக்கள் ஒத்துப்பாடினர்: “என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்கள்? நான் ஏழை. என்னிடம் இருந்ததெல்லாம் போரோடு தொலைந்தது. என்னிடம் ஏன் வருகிறீர்கள்? பணம் வைத்திருக்கிறவர்களை உங்களுக்குத் தெரியும். நாங்களோ...”

“சரி, சரி! அதிக பணம் உன்னிடம் இல்லை யென்று எங்களுக்கும் தெரியும். எங்களிடமோ ஏதும் இல்லை! ஆனபடியால், யன்னலைத்திறந்து நூறு பவுண் தா, போதும்! போய் விடுவோம்! இல்லாவிட்டால் நாங்கள் உள்ளே வந்து வாத்திய இசை நிகழ்ச்சி நடத்துவோம்—இதுபோல!”

தன்னியக்கத் துப்பாக்கி வாளை நோக்கிப் பொழிந்து திரியது.

“ஆமமா பிறகும் அழுகிற போலை! அதுக்கு அவசியம் இல்லை. பேசி முடிச்சிட்டம். நாங்கள் நல்ல திருடர். எங்களுடைய அற்ப தொகையை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவோம்! பலாத்காரம் பிரயோகிப்பதில்லை... சொல்லுங்கடா!”

“ஒருபோதும் இல்லை!” சகாக்கள் ஒத்துப் பாடினர்.

“நண்பர்களே! நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் கேட்டேன்; மெத்த நன்றி. என்னிடம் நூறு பவுண் இருந்தால்.....

“இஞ்சை பார், விளையாடவரேல்லை உள் வீட்டுக்கு! தப்பித்தவறி உள்ளுக்கு வந்த மெண்டால்...”

“கடவுள் ஆணை! நீங்கள் உள்ளுக்கு வந்து நூறு பவுண்க்கண்டால், அதையும் எடுத்துக்கொண்டு என்னைச் சுடுங்கோ! பெண்சாதி பிள்ளைகளையும் சுடுங்கோ! சத்தியமா என்னிடம் உள்ளதெல்லாம் இண்டைக்கு மாற்றின இருபது பவுண் மட்டுமே!”

“சரி, நேரமாகுது: யன்னலைத்திறந்து இருபது பவுணையும் தா; சமாளிப்பம்!”

சகாக்கள் முணுமுணுத்தார்கள்; மறுத்துரைத்தார்கள். “அவன் சொல்வது பொய்ச் சாசு நிறைய வைச்சிருக்கிறான்... உள்ளே போய்த் தேடுவம். இருபது பவுண் எந்த மூலைக்கு?”

“மூடுங்கடா வாயை!” வாளை நோக்கித் தீர்த்த ஒற்றை வேட்டுப் போலத் தலைவன் குரல் ஒலித்தது. “என்ன செய்யிறாய்? கெதியாக் கொண்டுவா!”

“வந்திட்டன்!” தலைமாட்டில் வைத்த மரப்பெட்டியின் சாவியை இருட்டில் தடவின ஜொனதன்.

பொழுது புலரும்போதே அயலவரும் பிறரும் துக்கம் விசாரிக்கக் கூடி விட்டார்கள். ஆனால் ஜொனதனே தனது ஐந்து கலன் குடுவையை பைசிக்கின் கரியரில் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் மனைவி, வேர்க்க வேர்க்க அடுப் பங்கரையில் நின்றபடி எண்ணெய்ச் சட்டிக் குள் அகாரா உருண்டைகளைப் பொரித்து எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மூலையில், மூத்த மகன் கள்ளு மண்டி உறைந்திருந்த போத்தல்களை அலசிக்கொண்டிருந்தான்.

கட்டுகிற கயிற்றைப் பார்த்தபடி ஜொனதன் பேசினான். “போனால் போகட்டும். மாற்றின பணத்திலே என்ன இருக்கு? போன கிழமை இதை நம்பியே இருந்தநான்? போரோடை போன மற்றப் பொருள்களை விட, இது ஏதோ பெரிசே?..... மாற்றின பணந்தானே? மற்றதெல்லாம் போனமாதிரி இதுவும் போகட்டும்! கடவுளுக்குப் புதிர் போட முடியாது!”

ஆங்கிலமூலம் : ஷினுவா அச்சேபே
தமிழில் : சோ. பத்மநாதன்

பயணியின் குறிய்புகைகள்

ஈழமுரசு வாரமலரில் 'இலக்கியச் சாளரம்' பத்தியைத் தொடர்ந்து எழுதிவரும் நடராஜன் மைந்தனுக்கு, அலை — 30 ஆவது இதழில் வெளியாகிய நவீன ஓவியம் விளங்கவில்லையாம்! அது, அப்படியொன்றும் சிக்கல் நிறைந்த — அருப பாணி ஓவியமும் அல்ல; மிகவும் வெளிப்படையானது. ஆனாலும், அவருக்கு அது விளங்கவில்லை! "அட்டைப்படத்தில் ஒரு நவீன ஓவியத்தைப் பிரசரித்து விட்டு 'கொக்கட்டிச் சோலை' எனப் பெயரும் கொடுத்து விட்டால் போதுமா?" என்று கேட்பதோடு, தொடர்ந்தும் கிண்டலாக எழுதியுள்ளார்: இதற்கு, நாம் என்ன செய்யலாம்?

'மு. பொ.' பாணியில், 'ஒரு புன்னகை புரியலாம்!'

அல்லது

"எனக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. எனவே, எந்தவொரு ஆங்கில நூலும் எனக்கு வெறுமையாகவே இருக்கும். அதனால், ஆங்கில மொழியென்று ஒன்று இல்லையென அர்த்தமாகாது. மேலும், எனக்கு என்ன தெரியாது என்பதனை நான் உணர்ந்துகொள்ள முடியாதாயின், அதற்காக என்னைத் தவிர வேறெவரையும் குறை கூறுவானேன்?" என்ற, பிக்காசோவின் வரிகளைத்தான் அவரிற்குச் சமர்ப்பிக்கலாம்.

இடையில் ஒரு சின்னச் சந்தேகம்!

ஓவியந்தான் விளங்கவில்லை! 'கொக்கட்டிச் சோலை' என்றால் என்னவென்று — அதில் என்ன நிகழ்ந்ததென்றாவது நடராஜன் மைந்தனுக்குத் தெரிகிறதா?

□□

சில மாதங்களின் முன்னர் நடைபெற்ற நிதர்சனம் கருத்தரங்கில் முரசொலி ஆசிரியர் எஸ். திருச்செல்வம் பேசுகையில், 'எங்கள் பத்திரிகையில் வருவதெல்லாம் உண்மையென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. பொய்களையும் வெளியிடுகின்றோம்; பொய்களை எழுதவேண்டிய தேவையும் இருக்கிறது' என்ற கருத்துப்படச் சொன்னார்.

கலாசாரத் தளத்தில் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் பலரைப் பற்றிப் பொய்களை — அவதூறுகளை — இவர் எழுதியிருப்பதும், அவ்வாறான வேறு தகவல்களை முக்கியப்படுத்தி வெளியிட்டிருப்பதும் பலருக்குத் தெரியும். சம்பத்திற்கூட, ஒரு மொழியியற் பேராசிரியர் தனது பதவியை ராஜினாமாச் செய்ய முன்யுமளவிற்கு அவரைப் புண்படச் செய்த 'அவதூறுக் குறிப்பினை', இவர் தனது பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளார்:

கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், பல்வேறு தரத்தைச் சேர்ந்த பொதுமக்கள் எனப் பெரும்பாலானோர் பங்குபற்றிய கருத்தரங்கில், தனது பத்திரிகையில் பொய்யான வற்றை வெளியிடுவதைப் பகிரங்கமாகச் சொல்வதற்கு, இவர் கூச்சப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை!; எமது சமூகச் சூழலில் இருக்கக்கூடிய கோளாறான — சீரழிவான — நிலைமைகள் தான், இக் கூச்சமின்மையைத் தோற்றுவித்திருக்க வேண்டும். சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, யு. என். பி. என்று முன்பு பந்தம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவர் திடீரென, 'தமிழீழம்' என உரத்த குரலில் 'பரபரப்பு' பத்திரிகை யாவாரத்தை நடத்துகிறதை, யாரும் எரிச்சலுடன் கேள்விக்கிலக்காக்கவில்லையே! பின்னர், அவர் ஏன்தான் தயங்க வேண்டும்?

‘இலக்கியச் சாளரம்’ பகுதியில் சமகால இலக்கியங்கள் பற்றி டானியல் அன்ரனி என்பவரும், குறிப்புகள் சொல்லியுள்ளார். ‘தெளிவின்றிச் சிந்திக்கப்படுவது எதுவும் தெளிவின்றியே வெளிப்படுத்தப்படுகிறது’ என்று அதில் ஓர் இடத்தில் அவர் குறிப்பிடுவது, அவரது குறிப்புகளிற்கு ‘அச்சா வாய்ப்’ பொருந்துகிறது. முரண்பாடுகள், மோசமான மொழிநடை, தெளிவின்னங்கள் என அது அமைந்திருக்கிறது. அலை — அலையோடு தொடர்பானவர்கள் பற்றி ஆக்ரோஷத்தோடு (!) அவர் குறிப்பிட்டுள்ள பகுதிகளை மட்டும், நான் இங்கு எடுத்துக்கொள்கிறேன். அவர் சொல்கிறார்: “... இவர்களது போலி முகங்களை இது தோல் உரித்துக் காட்டுகின்றது. தேசிய இனப் பிரச்சினையில் ‘தீவிர’ முகம் காட்டிய இவர்கள் அரசியல் பிற்போக்குத் தனத்திற்கு கவசமாகவே இன்றுவரை இதைப் பாவித்து வருகின்றனர். நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் புதிய அலைகள் என்று பிரமையில் தம்மைச் சுற்றித் தாமே ஒளிவட்டம் அமைத்துக்கொண்டிருக்கும் இவர்கள் வரட்டுத்தனமான இலக்கிய வாழ்க்கைக்கு இணையான உருவவாதிகள் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.”

1. ‘அலை’க்கு போலி முகம் ஏதும் இல்லை. அரசியல், கலாசாரத் தளங்களில் தனது சுருத்துகளைத் தெளிவாக — வெளிப்படையாக வைத்தே அது இயங்குகின்றது; உயிர்ப்புள்ள கலைக்காக ‘இலாபங்களை’ மதியாது — விட்டுக் கொடுக்காது — பலரின் முகச் சுழிப்புகளையும் பொருட்படுத்தாது அது குரல் கொடுக்கிறது; போலிப் படைப்புகளை — போலிக் கலைஞர்களை — வேஷங்களை — அது அம்பலப்படுத்துகிறது; பலருக்கு அது சங்கடந் தருவதாய்த்தான் இருக்கிறது. அதனால்தான் அரசியலிலும், கலை நோக்கிலும் முரண்பட்ட பலர் ‘அலை’க்கு எதிர்ப்புணர்வு காட்டுவதில், தம்முள் இணைகின்றனர். சீன சார்பு கொம்பூனிஸ்டாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொண்ட டானியல் அன்ரனி, ஒருகாலத்தில் ‘அண்ணை ... அண்ணை’ என்று சொல்லியபடி ரஷ்யச் சார்பாளரான டொமினிக்கு ஜீவாவிற்கும், மல்லிகைக்கும் பின்னால் திரிந்

தார் ; பிறகு டானியலோடு சேர்ந்து கொண்டு, ஊர் ஊராக அவரோடு கூட்டங்களிற்குச் சென்று அவரைப் புகழும், ‘நகர்ந்து செல்லும் குழு’வில் (தேர்தற் பேச்சாளர் களைப்போல) ஒருவரானார்; பிறகு ‘சமர்’க்காலத்தில் கைலாசபதியின் வரட்டுக் கருத்துகளிற்கு வக்காலத்து வாங்கியபடி, அவரது ‘குடை நிழலில்’ நின்றார். இலக்கிய ஸ்தானங்கள், வாய்ப்புகளிற்காகவே பிரபலமானவர்கள் என்ற இத்தகையவர்களுடன் ஓட்டி நின்றார்; இன்று ஈழமுரசிலுள்ள தனது இரண்டொரு இலக்கிய நண்பர்களுடன் ஓட்டிக் கொண்டு ‘வேறு முகம்’ காட்டுகிறார் — பல்வேறு பிரசுர, பிரபல வாய்ப்புகளிற்காக. மாநகரசபை ஆணையாளர், யாழ்ப்பாணத்தின் நான்குபத்திரிகை ஆசிரியர்கள், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள், ஊர்ப்பிரமுகர்கள் என 23 பேச்சாளர்களுடனும்; மண்டபச் சோடனை களுடனும் ‘வலை’ வெளியீட்டு விழாவைத் தனது ஊரில் இவர் நடாத்தினார். தீவிர சமூக மாற்றத்தைக் கோரும் புரட்சிவாதி என்பது போல் எழுத்துலகில் தோற்றங் காட்டும் இவர், உண்மையில் சமூக அந்தஸ்திற்காக ஆலாய்ப் பறப்பவர்தான் என்பதை அது தெளிவாகக் காட்டவில்லையா? ‘அலை’ யிடம் இத்தகைய போலித்தனங்கள் இல்லை.

2. தேசிய இனப் பிரச்சினையில் ‘அலை’யின் நிலைப்பாடு மிகவும் சீதளிவானது. 1975 இல் இருந்து இதுவரை வெளிவந்துள்ள 30 இதழ்களிலும், இதற்காக எவ்வாறு இயங்கியிருக்கிறோம் என்பதைக் காணலாம். அதை விட ‘அலை வெளியீடுகள்’, அலை சார்ந்தவர்களும் சேர்ந்து இயங்கிய ‘தமிழியல் வெளியீடுகள்’, வேறு முயற்சிகள் என்பனவும் நடைபெற்றுள்ளன. ஆனால் தேசிய இன ஒடுக்குமுறைகள் பற்றிக் கதைப்பதை — எழுதுவதைப் ‘பிற்போக்கு’ என்று முத்திரை குத்திய ‘முற்போக்குக் கும்பலுடன்’ — இன ஒடுக்குமுறைகளிற்கெதிரான கலை இலக்கியங்கள் ஒரு காலம் வரை முனைப்புடன் வளர்ச்சியடைவதைத் தடுப்பதில் முக்கிய பங்காற்றிய, கைலாசபதியுடன் — இவர்தான் நின்றிருக்கிறார்; அக் காலங்களில், ‘பொதுப் பொருளாதாரம்’ இல்லையென்று சொல்லி எம்மைத் தேசிய இனமாக அங்கீகரிக்கவும் மறுத்த சிறியதொரு கட்சியின் சார்பாளராகவும், இருந்திருக்கிறார்.

3. 'வரட்டுத்தனமான இலக்கியவாதிகளுக்கு இணையான உருவவாதிகள்' என்று எம்மைச் சொல்கிறார்; இது புளித்துப்போன குற்றச் சாட்டு. அலையில் வந்துள்ள ஏராளமான கவிதைகள், கதைகள், கட்டுரைகள் தாமாகவே இதை மறுத்துக் கொண்டிருப்பதைத் திறந்த பார்வையும், நேர்மையுங் கொண்ட எவரும் காணலாம். சரி! இன்று 'வரட்டுத்தனமான இலக்கியவாதிகள்' என்று ஒப்புக் கொள்பவர், கடந்த காலங்களில் கைலாசபதியின் வரட்டுக்கருத்துகளிற்கு வக்காலத்து வாங்குபவராகவே இருந்துவந்ததை மறைக்க முடியுமா?

4. இறுதியாக 'ஒளிவட்டம்' பற்றிப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது! உண்மையில் யாருக்கு ஒளி வட்டப் பிரமை இருக்கிறது? பல அம்சங்களில் 'அலை'யின் பார்வைகளில் ஒருவித தீவிரத்தன்மை இருக்கிறது; ஆனால் அதனை இதனுடன் சம்பந்தப்படுத்த முடியாது. ஆனால் டானியல் அன்ரனியிடம்தான் அது இருப்பதைக் காணலாம்.

அவரது வலை சிறுகதைத் தொகுப்பின் பின்புற அட்டையில், எழுதியவரின் பெயரில்லாது அவரைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன; அவரே இவற்றை எழுதியிருக்கலாம்! அதில் இவ்வாறு காணப்படுகிறது: 'தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் (கவனிக்கவும் ஈழத்தில் மட்டுமல்ல, தமிழகத்தையும் உட்படுத்தி - பயணி) புதிய பரிமாணங்களை எல்லைகளைத் தொட்டு வளர்த்து வருபவர்களில் டானியல் அன்ரனியும் முதன்மையான (இரண்டாம், மூன்றாம் தரத்தவர் அல்ல - பயணி) ஒருவர் என்பதை 'வலை' என்ற இவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுதி நிலை நிறுத்துகிறது.' எத்தகைய பிரகாசமான ஒளிவட்டப் பிரமை இருக்கிறது இவருக்கு!

சரி! அப்படி ஏதும் மகத்தான நூல்தானா இது? ஏராளமான இடங்களில் எரிச்சலையும், கொடுப்புக்குள் சிரிப்பையும் ஏற்படுத்தும் அவரது மோசமான மொழிநடையை மட்டும் வைத்தே (கட்டமைப்புக் குறைபாடு போன்றவற்றைத் தவிர்த்து விட்டும்), ஒரு தீவிர வாசகன் முடிவுக்கு வந்துவிடலாம்.

எழுத்தை ஆரூபவந்தானே எழுத்தாளன்?

i பலவினமான மொழிநடைக்கு ஏராளமான உதாரணங்களைக் காட்டலாம்: வகைமாதிரிகளாகச் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

'எங்கேயோ பட்டமரப் பொந்திலிருந்து கிளிக்குஞ்சு ஒன்று எதையோ பார்த்துப் பயந்து கிரீச்சிட்டுக் கத்தியது.' (பக். 73) [எங்கேயோ என்று எழுதிய பிறகு பட்டமரப்பொந்து, எதையோ பார்த்துப் பயந்து கத்தியது என்றெல்லாம் எவ்வாறு எழுத முடியும்?]

*

'எங்கேயோ வீட்டிலிருந்து யாரோ ஒருவன் உச்ச கதியில் நாட்டுக் கூத்துப்பாட்டைப் பாடுகிறான்.' (பக். 105)

*

'..... இந்தச் சந்தடிகள், ஆரவாரம் எதுவும் புலன் தொடாமல் எப்படி இவன் நித்திரையில் இழந்து போயிருக்கிறான்?' (பக். 41)

'யாரோ ஒருவன் முன்னுக்கு வந்து குரல் கொடுத்தான். எல்லோர் புலன்களும் இவனை நோக்கித் திரும்பவும்...' (பக். 43) ('புலன்' என்றால் என்னவென்று இவருக்கு விளங்கவில்லை.)

*

'இப்போது என்னமா பருத்து விட்டான். முகம் உப்பி கன்னங்கள் மொழுமொழு வென்று பொலிஸ்ட்டாக.....' (பக். 53)

*

'சிவப்புச் சேலை அணிந்த பெண்கள் அணி ரோசாமலர்க்கூட்டம் நகர்வது போல் அழகாக இருந்தார்கள்.' (பக். 56)

*

'அவன் தனது குடிசைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தவேளை நள்ளிரவைக் கடந்து விடிந்து கொண்டிருந்தது. நிலம் முற்றாக இன்னும் வெளுக்கவில்லை.' (பக். 10) [விடியல் நேரத்தையே சொல்ல வருகிறார்!]

பின்னர் நள்ளிரவைக் கடந்து என்றெல்
லாம் எழுத வேண்டிய அவசியம் என்ன?]

ii சில சொற்களைப் பாருங்கள் ; இவை
ஆசிரியர் கூற்றாகவே வருகின்றன. “இவன்
கைக்குள் ஒரு பெண்ணின் பிரஸ்ட்டம்
நசங்குண்ண...” (பக். 51)
[‘பிருஷ்டம்’ என்பதை அவர் இவ்வாறு
தாலும் எழுதுவார்!]

‘வெறும் கால்களுடனேயே அந்த நனைந்த
வீதியில் ‘காயாக’ நடந்தான்’. (பக். 24)

‘சைமன் ஒரு தினுசானவன். ஊர்ச்சோலி
கள் எதுவானாலும் கண்டுக்காமல் இருக்க
மாட்டான்.’ (பக். 86)

‘இருந்தாலும் அடிமனக்கிடக்கையில் ஏதோ
துரு ... துரு வென்று முடக்குவாதம் செய்
தது.’ (பக். 80)

iii செயற்கையான பேச்சுமொழி :

“இன்றைக்குப் பின்னேரம் எங்கேயாவது
போகிறாயா ... ?” (பக். 49)

“விடிஞ்சா பொழுதுபட்டால் ரேடியோவுக்கு
பக்கத்திலேதான் படுத்துக் கிடக்கிறான்.
வேலை வெட்டிக்குச் சொன்னாத்தான் அது
க்க நோகுது ... இதுக்க பிடிக்குது என்று
சாலம் காட்டுகிறான். ஒருக்கா இவனை
கொஞ்சம் உறுக்கிவை மோன.” (பக். 20)

iv பல இடங்களில் தரவுகளைப் பிழையா
கக் கையாள்கிறார் :

‘அவன் கொழும்பு பெரிய தபாற்கந்தோ
ரில் ‘ரெலிபோனிஸ்ட்டாக’ உத்தியோகம்
ஏற்று...’ (பக். 22)

[G. P. O.வில் ரெலிபோனிஸ்ட் கடமையாற்
றுவதில்லை; மத்திய பரிமாற்று நிலையத்தி
லேயே (Central Exchange) தொலைபேசி இயக்
குநர்கள் பணிபுரிகிறார்கள்.]

*

‘குளித்து முடித்துவிட்டு துவாயினால் தலை
யைத் துவட்டிக்கொண்டே வெளியில் வந்
தான்’ (பக். 48)

[குளித்தால் ஏன் தலையைத் துவட்ட வேண்
டும்?]

*

‘வலமத்துவ சிங்கள சினிமாப்படத்
தின் காட்சிகள்’ (பக். 102)
[அந்தப் படத்தின் சரியான பெயர் ‘வல்
மத்துவோ’]

*

அந்தோனி அன்றைய மீனை ஐந்து ரூபாவு
க்குவிற்கிறான். ‘கூறியான்’ கிழவிக்கு ஐம்பது
சதத்தையும், குத்தகைக்காரருக்கு ஒரு
ரூபாவையும் கொடுத்த பின்னர் அவன்
யோசிப்பதை, ஆசிரியர் இவ்வாறு சித்திரிக்
கிறார் : ‘அவனுடைய சிந்தனை எல்லாம்
தோணிக்கான கூலிக்காகும் கொடுத்தபின்
மிஞ்சப்போகும் நாலோ ஐந்து ரூபாவில்
எப்படி இன்றையப் பொழுதைப்போக்குவது
என்பதிலேயே...’ (பக். 72)
[சிறிய கணக்கினைக்கூட, சரியாக எழுத
முடியவில்லையே!]

அவர் இவ்வாறெல்லாம் எழுதியபடியே
தான் ‘தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் புதிய பரி
மாணங்களை எல்லைகளைத்’ தொட்டு வளர்
த்து வருகிறாராம்!; ‘ஆசை வெட்கம் அறி
யாது’ என்பது எவ்வளவு பெரிய உண்மை!
(உதாரணங்களில் வரும் அழுத்தங்கள் என்
னால் கொடுக்கப்பட்டவையாகும்.) □

வாழ்வின் அந்திமதசையில் இவ்
வாறு கூறிக்கொள்ள முடிந்தாலே
போதும்: “என்னுடைய கலைத்திறன்
மிகச் சொற்பமானதுதான். எனினும்
அந்தச் சொற்பமான கலை உணர்வை
யும் நான் பேணிச் சீராட்டி வளர்த்தேன்.
எனது அந்தரங்கத்துக்கு உவப்
பான விஷயத்தையே நான் அளித்தேன்.
மூன்று வார்த்தைகளில் சொல்
லக் கூடியதை நாலு வார்த்தைகளில்
சொல்லலாகாது என்ற விதியைக்
கடைசி வரையிலும் நான் காப்பாற்ற
முயன்றேன். எனக்குக் கிடைத்த
பாஷையை மலினப்படுத்தாமல் மறு
சந்ததிக்கு அளிக்க நானும் என்னை
ஆன முயற்சி எடுத்துக் கொண்டேன்.”

— சுந்தர ராமசாமி

சில மாதங்களின் முன்னர் எனது அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக ..! நூலின் 'விமர்சன அரங்கு' யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற போது, நேரில் சமூகமளிக்க முடியாமையினால் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியினால் அனுப்பிவைக்கப்பட்டிருந்த விமர்சனக் கட்டுரை, வாசிக்கப்பட்டது. அது ஒரு சுருக்கமான கட்டுரை. எனது கவிதைகள் என்னை 'ஒரு புனைவுநிலைவாதியாகவே' (Romanticist) காட்டுவதாகவும், எனது 'கவிதையாக்கத்தின் மிகச் சிக்கற்பாடான அம்சம் எனது மொழியேயாகும்' என்றும் அதில் அவர் தெரிவிக்கும் கருத்துக்கள், ஆச்சரியத்தையே தருகின்றன. இவற்றோடு வேறு சில கருத்துக்களையும் அவர் தெரிவித்த போதும், அவற்றை உதாரணங்களின் மூலம் நிறுவவில்லை. ஆதலால் அவற்றை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு 'சங்கம் புழைக்கும் மாயாகோவ்ஸ்கிக்கும்' என்ற கவிதைபற்றிய அவரது கருத்தை மட்டும், பரிசீலிக்க முனைகிறேன். "மயாகோவ்ஸ்கியின் மரணத்துக்கு முந்திய அவனது புரட்சிகரக் கருத்துநிலைகள், சாதனைகள் யாவற்றையும் மறந்து அவனை வெறும் உணர்ச்சிநிலைப்பட்டவனாகக் காட்டுவது வரலாற்று முரண் என்றே கருதுகிறேன்.

மயாகோவ்ஸ்கியின் பணிகள் பற்றிய தெளிவிருந்திருப்பின் நீங்கள் நிச்சயமாக,

'உமது வழி தொடரேன்
செய்வதற்கு இன்னும்
பணிகள் மிக உளதே!'

என்று கூறியிருக்க மாட்டீர்கள்'' என்று, அவர் கூறுகிறார்; சித்திரலேகா மௌன குருவும் இதையொத்த கருத்தினையே வெளியிட்டார்.

இந்தக் கவிதை ஒரு தனிநிலைக் கவிதை; மயாகோவ்ஸ்கியின் முழுவாழ்வையும் பற்றிய விமர்சனக் கட்டுரை அல்ல. அவரதும்

'சங்கம் புழை'யினதும் காதல் தோல்வி — அத்துயரைத் தாங்க முடியாது அவர்கள் தற்கொலை புரிந்தனர் என்பதில் அனுதாபங்கொண்டிருந்த போதும் — அவர்களைப்போல காதலில் தோல்வியுற்ற போதிலும், தற்கொலை செய்யமாட்டேன். ('உமது வழி தொடரேன்') என்பதையே, கவிதை சொல்கிறது. எனவே, 'மயாகோவ்ஸ்கியின் புரட்சிகரக் கருத்துநிலைகள், சாதனைகளை மறந்து' என்ற குற்றச்சாட்டு எழும்ப நியாயமே இல்லை. கவிதையில் தெளிவாகவே உள்ள இந்த அம்சத்தை விட்டுவிட்டு, அது கூறாத ஏதோவொன்றைப் பற்றிச் சொல்லவரும் இவர்களின் செயல், சென்ற வருடம் நோபல் பரிசு பெற்ற நைஜீரியரான வோல் ஸொயிங்காவின் கருத்தொன்றையே, எனக்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றது: "இலக்கியம் எதைச் செய்யவில்லையோ அதைப் பற்றிப் பக்கம் பக்கமாக எழுதிக் குவிக்கும் இவர்கள் (அதாவது யாந்திரிகப்பாங்கான மார்க்சிய விமர்சகர்கள்), இலக்கியம் என்ன செய்கிறதோ அதைத் தொடுவதேயில்லை."

"சில கவிதைகளை எழுதிவிடுவது சிரமமான ஒன்றல்ல; கவிஞரை இருப்பதுதான் சிரமமானது" என்பதும், சிவத்தம்பியின் கட்டுரையில் காணப்படும் ஒரு கருத்தாகும். **The Island** பத்திரிகையில் (12-5-87) வெளியாகிய தனது பேட்டியில், "இரண்டாவது பிரிவைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களில் (இலங்கைத் தேசியவாதத்துடன் தொடர்புற்றிராத — தமிழ்த் தேசியவாத நிலைப்பட்ட எழுத்தாளரில்) சேரனும், இளவாலை விஜயேந்திரனும் இரண்டு முக்கிய கவிஞர்கள்" என்று சிவத்தம்பி சொல்கிறார். விஜயேந்திரன் சில கவிதைகளைத்தான் இதுவரை எழுதியுள்ளார். அப்படியானால், 'சில கவிதைகள் எழுதிய' அவர் மட்டும் 'முக்கிய கவிஞராகியது எவ்வாறு? இத்தகைய முரண்பாடுகள் இவரிடம் ஏன் ஏற்படுகின்றன?

சபையோர் கருத்துரை நிகழ்ச்சி சுமார் ஒரு மணி நேரமாக சுவாரஸ்யமானதாக நடைபெற்றது. செம்பியன் செல்வன், க.சட்ட நாதன், டானியல் அன்ரனி, சோழன், ஈழத்துச் சிவானந்தன் ஆகியோர் கருத்துரைத்தனர். மயாகோவ்ஸ்கியின் தற்கொலை பற்றி இரண்டு விதமான கருத்துக்கள் நிலவுவதை, ரஷ்ய இலக்கியத்தில் ஈடுபாடுள்ளோர் அறிந்திருப்பர். காதல் தோல்வியினால் தற்கொலை செய்தார் என்ற ஒரு கருத்தும், தமது காலத்தில் நிலவிய இலக்கிய சர்வாதிகாரப் போக்குகளில் அடைந்திருந்த கசப்பினாலேயே தற்கொலை செய்தார் என்ற பிற்தொரு கருத்துமே, அவையாகும். அவர் தற்கொலை செய்தார் என்பதில், கருத்து வேறுபாடே இல்லை. ஆயினும் 'டானியல் அன்ரனி' கருத்துரைக்கையில் "நான் அறிந்தவரையில் மாவ்கோஸ்கி தற்கொலை செய்யவில்லை; மாவ்கோஸ்கி இயற்கையாகவே மரணமடைந்தார்" என்றார். அவருக்குப்பதிலளித்த 'சோழன்' இவ்வாறு சொன்னார்: "நான் சோவியத் ரஷ்யாவில் ஆறு வருடங்கள் இருந்தவன். மாவ்கோஸ்கி தற்கொலை செய்ய

வில்லையென டானியல் அன்ரனி சொன்னார். சிலவேளை, அவர் சொன்னதுபோல மாவ்கோஸ்கி என்று ஒருவர் இருந்து அவ்வாறு செய்யாதிருந்திருக்கலாம்; ஆனால், மயாகோவ்ஸ்கி தற்கொலைதான் செய்தார். ஏன், அவர் கொலை செய்யப்பட்டார் என்ற கருத்துக் கூட அங்கு நிலவுகிறது!"

இன்னும் மொரு வேடிக்கை என்னென்றால் டானியல் அன்ரனியை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்து, பின்னர் நின்றுபோய் விட்ட 'சமர்' இதழொன்றில் (இலக். 4 : ஜனவரி — 80), வ. ஐ. ச. ஜெயபாலனின் கவிதை — 'மாயாகோஸ்கியும் நானும்' வெளியாகி இருக்கிறது. அதிலிருந்து சில வரிகள் :

"எனினும் அந்தக் கவிஞனைப் போல
காதல் இழப்பை சகிக்க ஒண்ணது
வாழ்வை மாத்திட நினைப்பது மில்லோம்
.....
.....

சொந்த வாழ்வின் தோல்வியில் குறுகி
சாவை அணைத்த மூடக் கவிஞர்" □

நாளுக்கோர் புதுமை

நாடுவது உண்மை

இவற்றை அளிப்பதுதான்

சீமாட்டி

தொலைபேசி : 24413

122, Power House Road, Jaffna.

உரிமைகளையே வலியுறுத்துகிறோம் !

இந்திய — இலங்கை ஒப்பந்தம் தமிழ்பேசும் மக்களின் அடிப்படை அபிலாசை களைப் பூர்த்திசெய்வதாக, அமையவில்லை ; சிறிதளவு சாதகமாய் அமைந்துள்ள விடயங்கள் கூட நடைமுறையில் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. மாறாக போராளிகளின் ஆயுத ஒப்படைப்பும், தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தீவிரமுறையில் அமைந்துள்ள சிங்களக் குடியேற்றங்களும், ஊர்காவற் படையினரின் — இராணுவத்தினரின் அட்டகாசங்களும் தான், இடம் பெற்று வருகின்றன.

இலங்கையிலுள்ள பல்வேறு அரசியற் சக்திகளும் தத்தமது நோக்குநிலைகளிலிருந்து இந்த ஒப்பந்தத்தை ஆதரித்தோ, எதிர்த்தோ வருகின்றன. ஆதரிப்போரும் எதிர்ப்போரும், ஒரே காரணங்களிற்காகத்தான் அவ்வாறு செயற்படுகின்றார்கள் என்று கூறமுடியாது.

யு. என். பி. அரசின் பெரும் பகுதி ஒப்பந்தத்தை ஆதரிக்கின்றது. தமிழ்பேசும் மக்களின் அடிப்படை நலன்களை வழங்காது விடுதலைப் போராட்டத்தை நிறுத்திவைக்கச் செய்திருப்பதில், அது குதூகலங்கொண்டுள்ளது. இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் ரஷ்யாவின் நலன்சன் இந்தியாவின்மூலம் பேணப்பட்டிருப்பதால் அதன் அறிவுறுத்தலில், மொஸ்கோ சார்புக் கொம்பூனிஸ்ற் கட்சி அதை ஆதரிக்கின்றது. தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியினர் தமக்கு வேறு வழியேதும் இல்லையென்ற நிலையில் ஆதரிக்கின்றனர்; ஒப்பந்தம் போன்ற ஒன்று இல்லையாயின் தமிழீழத்தில் தாம் நிலைகொள்ள முடியாது என்பது, அவர்களிற்குத் தெரியும். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள், ஈழப் புரட்சி அமைப்புத் தவிர்ந்த ஏனைய போராளிக் குழுக்கள், இதனை ஓர் இடைக்காலத் தீர்வாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம் எனக், கூறுகின்றன. இயக்கங்களிடை நிலவும் முரண்பாடுகளும், மோதல்களும் இதற்கான காரணங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

யு. என். பி. யின் ஒரு பிரிவும் சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி, ஜே. வி. பி. ஆகியனவும் சிங்களப் பேரினவாதக் கருத்துநிலையினைக் கொண்டு இதனை எதிர்க்கின்றன ; சிங்களத் தேசியவாதத்தை முன்னிறுத்தித், தீவிர இந்திய எதிர்ப்புவாதத்தையும் வெளிக்காட்டுகின்றன. தமிழர்களிற்குக் கூடுதலான சலுகைகள் வழங்கப்பட்டதாகவும் அவை ஓலமிடுகின்றன. சீன சார்புச் சிறுதழுவினர் சீனாவின் நோக்குநிலையான 'இந்திய விஸ்தரிப்புவாதம்' என்ற அடித்தளத்தில் நின்று, இந்திய

மேலாதிக்கம் என்ற சுவோகத்தோடு எதிர்க்கின்றனர். தமிழ்பேசும் மக்களின் அடிப்படை நலன்களை வரையறுத்து — உறுதிப்படுத்தாததிற்காக அவர்கள் இதை எதிர்க்கவில்லை ; தமிழீழம் அமைவதையும் அவர்கள் எதிர்க்கின்றனர். கடந்தகாலங்களிலும், விடுதலைப் போராட்டத்தை அழிக்க இனவெறிச் சிறீலங்கா அரசிற்கு ஆயுதங்கள், விமானங்கள், பீரங்கிப் படகுகள் எனச் சீனா வழங்கிய உதவிகளைக் கண்டிக்காததோடு, மௌனமாக அவற்றை அங்கீகரித்தார்கள். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும், ஈழப்புரட்சி அமைப்பும் தான் தமிழ்பேசும் மக்களின் நலன்களைப் பூர்த்தி செய்யாததாக இருப்பதனால் ஒப்பந்தத்தை வரவேற்கவில்லை ; ஆனால் இந்திய 'நிர்ப்பந்தத்தின்' காரணமாகவே அதை ஏற்பதாகக், கூறியுள்ளனர்.

இந்தப் பின்னணியில் இந்தியா பற்றிய பிரச்சினையை நாம் ஓர் எல்லைக்குள் நின்று — மிகவும் நிதானமாகவே — அணுக வேண்டும். இந்திய ஆளும்வர்க்கம் எமது மக்களின் அடிப்படை நலன்களைப் பேணுவதில் போதிய அக்கறையினைக் காட்டவில்லை. தமிழீழ மக்களும், இந்திய மக்களும் — குறிப்பாகத் தமிழக மக்களும் இதை உணரச் செய்வது, மிகவும் முக்கியமானது. எமது மக்களின் நலன்களைப் பொருட்படுத்தாத — ஏன், அவற்றிற்கு எதிரான சக்திகள் வெளிக்காட்டும் இந்திய எதிர்ப்பு வாதத்துக்கும், மக்களின் நலன்சார்ந்த எமது எதிர்ப்புக்கும் வேறுபாடு தெளிவாகவே இருக்க வேண்டும். இல்லையாயின் நாம் வெறுமனே குழப்பக்காரர்களென்றும், குழப்பத்தை விரும்பும் சக்திகளின் தூண்டுதலிற்கு உட்பட்டே எதிர்க்கிறோம் எனவும் ; அதனையே பூதாகரப்படுத்தி எமது எதிர்ப்பின் தூய நோக்கங்களை மாசுபடுத்திப் பிரச்சாரம் செய்வதற்கும், பலருக்கு — குறிப்பாக இந்திய ஆளும்வர்க்கத்துக்கு வாய்ப்பாகிவிடும். அத்தகைய நிலைகள் எமது போராட்டத்தை இந்திய மக்களிடமிருந்து அந்நியப்படுத்தி விடும் ; அத்தகைய அந்நியப்படுத்தல்கள் எமது போராட்டத்தின் நலன்களிற்கு மிகவும் பாதகமானவை. ஏற்கனவே இத்தகைய முயற்சிகளை வெகுஜன தொடர்பு சாதனங்களுக்கூடாக இந்திய அரசு செய்யத் தொடங்கிவிட்டது. இந்நிலையிலாவது விழிப்புடனும், அவதானத்துடனும் நாம் செயற்படவேண்டும்.

25-09-1987 □

2

நிபந்தனையற்ற யுத்த நிறுத்தமும் : பேச்சுவார்த்தையும் !

குறிப்பாக கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக, தமிழர்களைப் பாதிக்கும் பல்வேறு நடவடிக்கைகள், இலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. பேரினவாதம் வளர்ச்சியுற்றுத் தாபனமயப்படுத்தப்பட்டு, அரசுப் பயங்கரவாதமாக உருமாற்றமடைந்த இன்றைய காலம் வரை, காலத்துக்குக் காலம் இனப் படுகொலைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு இறுதியில், தமிழ் மக்களின் 'இருப்பு' நிலையே நிச்சயமற்றதாகக்கப்பட்டது ; இதற்கெதிராக 'மரணத்துள் வாழ்ந்தபடியே' வீரஞ்செறிந்த விடுதலைப் போராட்டமும், மேற்கொள்ளப்பட்டது. தமிழ் மக்களின் துயரங்களைத் தீர்ப்பதற்கான இப்போராட்டத்தில், இந்தியாவின் உதவி தமக்குக் கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பும், தமிழ் மக்களிடையே இருந்தது.

சென்ற ஆண்டில் இந்திய — இலங்கை அரசுகளுக்கிடையிற் செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தம், தமிழ்பேசும் மக்களின் சம்மதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளாமற் செய்யப்பட்ட ஒன்று என்பதோடு, பல குறைபாடுகளையும் கொண்டுள்ளதால், பொதுவாக அதுபற்றி அதிருப்தியே நிலவுகிறது. ஆனாலும், குறைந்த பட்சம் தமிழ் மக்களின் உயிர்ப்பாதுகாப்புக்கு அது உத்தரவாதமளிக்கும் என்ற நம்பிக்கையாவது இருந்தது; ஆனால், பிந்திய நிகழ்வுகள் அந்த நம்பிக்கையையும் அணைத்து விட்டன.

இடையில் பாரிய நிகழ்வுகள் நடைபெற்று விட்டன. அதனால், மக்கள் மாபெரும் பாதிப்புகளிற்கு ஆளாகித் துன்புறுவதை யாரும் மறைக்க முடியாது. உயிர், உடைமை இழந்தவர்கள் ஏராளம்; அங்கவீனர்களாகியும், மனப் பாதிப்புகளிற்கு உள்ளாகியும், அகதிகளாகியும் துன்புறுவோரும் ஏராளம். போதிய நிவாரணங்கள் வழங்கப்படாமையால், இவர்களின் துயரங்கள் தொடரும் நிலைமைகளே இன்றும் காணப்படுகின்றன. 'நாம் கைவிடப்பட்டு விட்டோமோ' என்ற உணர்வு, தமிழ் மக்களிடையில் ஆழமாயே நிலவுகிறது.

தமிழ் மக்களின் உதவிக்காகவே இங்கு வந்ததாகச் சொல்லிக்கொள்ளும் இந்தியா விற்கு, தமிழ்பேசும் மக்களின் அடிப்படைக் குறைபாடுகளைத் தீர்ப்பதில் உதவவேண்டிய தார்மிகக் கடமை, உண்டு; அதனைத் தட்டிக்கழிக்க அது முயலக்கூடாது. வடக்குக் — கீழ்க்கு 'தமிழ்பேசும் மக்களின் தாயகம்' என்பது நடைமுறையில் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். அதற்குத், தற்போது அரசின் ஒத்துழைப்புடன் கிழக்கிலும், வடக்கிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் நிறுத்தப்படுவதோடு, 1947 இன் பின்னர் எமது 'தாயகப்' பிரதேசங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள் யாவும், அகற்றப்படவும் வேண்டும். எல்லாவற்றிலும் முக்கியமாய் தாயகத்தில் வாழும் தமிழ்பேசும் மக்களைப் பாதுகாப்பதற்குரிய அதிகாரங்கள் யாவும், தமிழ்பேசும் மக்களிடமே கையளிக்கப்படவேண்டும். 'அதிகாரப் பரவலாக்கம்' என்பது — அதிகாரங்களற்ற தற்போதைய 'மாகாணசபை'களைப் போலன்றி — அதன் முழுமையான அர்த்தத்தினைப் பேணுவதான அமைப்புகளைக் கொண்டதாய் அமையவேண்டும். சிறீலங்கா அரசு இன்றுங்கூட தமிழ்பேசும் மக்களை மேலும் பிளவுபடுத்தவும், ஏமாற்றவுமே முயல்வதைக் காண முடிகிறது. தமிழ்பேசும் மக்களின் நலன்களையும் — இந்திய நலன்களையும் மோதவிட்டுத், தனது பேரினவாத நலன்களைப் பேணுவதற்குரிய தந்திரங்களில் அது ஈடுபட்டுவருவதையும், நாம் விளக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

எவ்வாறாயினும், தற்போது நிலவும் நெருக்கடி நிலைமை தீர்க்கப்படுவதே மிக அடிப்படையானது. 'நிபந்தனையற்ற யுத்த நிறுத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டு, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்துவதன் மூலம்' இந்த நெருக்கடி நிலையை நீக்கலாம் எனவே அன்னையர் முன்னணி. பிரஜைகள் குழுக்கள் போன்ற வெகுஜன அமைப்புகள் பலவும், வற்புறுத்தி வருகின்றன. விடுதலைப் புலிகளின் இணக்கமின்றித் தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் சுமுக நிலைமையை உருவாக்க இயலாதென, உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் வேறு பலரும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். இக் கருத்துக்களின் நியாயத்தை உணர்ந்து கொள்வதில், அவற்றை உடனடியாகச் செயற்படுத்தும்படியே அலையும் வலியுறுத்த விரும்புகிறது; அது மக்களின் நலன்களிற்குச் சாதகமானது.

20-4-1988 □

பரந்துபட்ட தமிழ்பேசும் மக்களது அவாவின் வெளிப்பாடான 'நிபந்தனையற்ற யுத்த நிறுத்தத்தினையும், விடுதலைப் புலிகளுடனான பேச்சுவார்த்தையினையும் வலியுறுத்தி உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டு, உயிர்த்த தியாகம் புரிந்த அன்னை பூபதி கணபதிப்பிள்ளைக்கு அலை, ஆழ்ந்த அஞ்சலிகளைச் செலுத்துகிறது.

சிரிப்பு வருது ! சிரிப்பு வருது !

- “தெற்கிலிருந்து இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்குச் சாதகமான சமீக்கைகள் வருமென்ற எதிர்பார்ப்பில் தமிழ் மக்கள் இருக்கும் இந்த வேளையில் கலைஞரும் அரசியல் வாதியுமான விஜய குமாரரணதுங்க அவர்களது படுகொலைச் செய்தியைக் கேட்டு அனைவரும் துயரத்திலாழ்ந்தனர்.”
— தாயகம் - பங்குனி, 1988

- “அநேகமாக எல்லோரும் ஒவ்வொரு மாதமும் செல்லவேண்டியிருக்கும் சலூன்களைத், தனது சஞ்சிகையை விநியோகிப்பதற்குரிய காத்திரமானதும் வசதியானதுமான வழிமுறையாக, டொமினிக் ஜீவா பயன்படுத்துகிறார்.
1964இல் வெளியாகிய ‘மல்லிகை’யின் முதலிதழ் 1000 பிரதிகள் விற்பனையானது. விநியோகம் படிப்படியாக முன்னேற்றமடைந்ததில், இப்போது ஒவ்வொரு மாதமும் 6000 பிரதிகள் விற்பனையாகின்றன; வருடத்தில் ஒரு முறை வெளியிடப்படும் ‘ஆண்டு மலர்’ 10,000 பிரதிகள் விற்பனையாகின்றது.

— Sunday Times (13-3-88)

[‘மல்லிகை’ 1000 பிரதிகள் மட்டும் அச்சிடப்படுவதே, உண்மை. - அலை]

- “குறிஞ்சிக் குமரப்பெருமானின் அறுபடை வீடுகளைப் பற்றிச் சிறப்பாக எடுத்து ஒதும் நூல் திருமுருகாற்றுப்படையாகும்.

முருகை உடையவன் முருகன். அந்தத் திருநாமத்தைப் பெறுவதற்குரிய

மரபு அல்லது தகுதி யாவார்க்கும் இல்லை. அது பெறுவதற்கு அரியது. அதைப் பெற்றவன் முருகன். அவன் திருநாமம் பொருளாலும், சுவையாலும், பயனாலும் மிகப் பெரியது..... இவ் அரிய நூலானது இதற்கு முன்னர் அறஞர் பெருமக்கள் பலராலும் விரிவான நல்லுரைகளுடன் பன்முறை அச்சிட்டு வெளிவந்துள்ளது. எனினும் அவ் வெளியீடுகள் நன்கு கற்றவர்க்கேயன்றி எளிதில் பயன்படுவன அல்ல. எனவே மூலப்பாட்டுடன் விளக்கத்தையும் அதற்குரிய சிறப்பான பொருள் எளிதில் புரியும் வண்ணம் எழுதியுள்ளார் இந்நூலாசிரியர்..”

— பொருள்முதல் வாதியும் முற்பேரக்குக் கவிஞருமான இ. முருகையன்

(நீர்வேலி கந்தசாமி தேவஸ்தானத்தில் திருமுருகாற்றுப்படை விளக்கவுரை நூல் வெளியீட்டு விழாவில்.)

‘ஈழநாடு’ — 22-2-88

இவ்விதழின் தயாரிப்பு வேலைகளிற் பெரும்பகுதி, சென்ற புரட்டாதி இறுதிப் பகுதியில் முடிந்திருந்தன. இரண்டாவது தலையங்கமும் அதன் பின்னுள்ள பகுதிகளும் தற்போது சேர்க்கப்பட்டு, இதழ் வெளியிடப்படுகிறது.

— அலை

விளம்பரத் துறையிலும்
சந்தைப்படுத்தலிலும்
விற்பன்னர்கள்!

சகல விதமான டிசைன்கள், Cut Outs விளம்பர அறிவித்தல்கள், சஞ்சிகைகள் அல்லது மலர்களுக்கு அட்டைப்பட டிசைன்கள், திருமண அழைப்பிதழ்கள், வியூகாட் டிசைன்கள், விளம்பர போஸ்டர்கள், Visiting Cards டிசைன்கள், உற்பத்திப் பொருள்களின் கவர்ச்சிப் பெட்டிகள், உற்றுத் தாள்கள் டிசைன்களிற்கு எம்மை அணுகுங்கள். எங்கள் கலைப் பிரிவுப் பொறுப்பாளர் திரு. பாலாஜி B Com. அவர்கள் உங்களுக்குத் தேவையான ஆலோசனைகளை வழங்குவார்.

மற்றவர்கள் உறுதியளிப்பதை
நாங்கள் முடித்து வைக்கின்றோம்.

ஜோ. எகட்டன்

செனித் மார்க்கட்டிங் அன்ட்
அட்வடைசிங் சிஸ்டம்ஸ்

19/3, கொழும்புத்துறை வீதி.

சண்டிக் குளி மகளிர் கல்லூரி முன் ஒழுங்கை,
யாழ்ப்பாணம்.

நியூ எரா பப்ளிகேஷன்ஸ் லிமிட்டெட் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு, அலை இலக்கிய
வாட்டத்தினால் (48, சுய உதவி வீடமைப்புத் திட்டம், குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.)
வெளியிடப்பட்டது.
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

WILSON WINE

PROMISE OF GOOD HEALTH

AN IMMEDIATE BENEFIT IS EXPERIENCED AFTER TAKING WILSON WINE AND NO ILL EFFECT FOLLOWS.

THIS IS NUTRITIOUS, STIMULATING, FLESH FORMING AND HEALTH RESTORING.

WILSON WINE IS ALSO SUITABLE FOR INVALIDS AN INVALUABLE RESTORATIVE AFTER MALARIA AND OTHER FEVERS AND IN CASE OF DEBILITY AND LOWERED VITALITY.

IT'S EFFECTS ARE LONG LASTING.

Available At

Palmyrah Development Board

Outlets.

ROBERT A. WILSON CO. LTD.

**37, Clock Tower Road,
JAFFNA.**

Phone : 24013